COLECŢIA RÂSUL LUMII

Eduardo Mendoza

Nici o veste de la Gurb

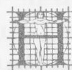
HUMANITAS

EDUARDO MENDOZA s-a născut în 1943, la Barcelona. În copilărie se visa toreador, explorator sau căpitan de vas, dar dă uitării setea de aventură odată ce descoperă plăcerea de a citi. Fascinația cărților îl va urmări și mai târziu, ca elev al școlii catolice Hermanos Maristas și ca student la drept, iar la 23 de ani, ajuns la Londra cu o bursă în sociologie, petrece mare parte din timp citind și scriind. La întoarcere, lucrează ca avocat și asesor la Banca Condal. Aici se familiarizează cu limbajul juridic și birocratic, parodiat apoi în romane. În 1973 părăsește Spania, pe care o descrie ca fiind, în acei ani, „tristă, amară și violentă", și se mută la New York, ca traducător în cadrul ONU. Prima lui carte, publicată în primăvara anului 1975, *La verdad sobre el caso Savolta*, nu este privită cu ochi buni de cenzură. Câteva luni mai târziu moare Franco, ceea ce schimbă destinul acestui roman (Premiul Criticii, 1976), înțeles acum ca o anticipare a schimbării societății, dar și a literaturii: este socotit inițiatorul postmodernismului în Spania. Mendoza reconstruiește, în manieră proprie, toate tipurile de roman și de discurs, de la foileton până la science-fiction, combinând nivelul cult cu cel popular, realismul magic cu explicațiile naturaliste și grandilocvența exprimării cu platitudinea mesajului. Succesul celui de-al doilea roman, *El misterio de la cripta embrujada* (1979), îl determină să scrie alte două romane cu același protagonist: *El laberinto de las aceitunas* (1982) și *La aventura del tocador de señoras* (2001). Se întoarce în orașul natal în 1983, unde continuă să traducă pentru diverse organizații internaționale; în paralel, publică romane, piese de teatru, eseuri și ține cursuri de traducere și interpretare la Universitatea Pompeu Fabra din Barcelona.

EDUARDO MENDOZA

Nici o veste de la Gurb

Traducere din spaniolă de
FLORENTINA HOJBOTĂ

HUMANITAS
BUCUREȘTI

Coperta
ANGELA ROTARU

EDUARDO MENDOZA
SIN NOTICIAS DE GURB

ziua 9

00.01 (ora locală) Aterizare fără probleme. Propulsie convențională (amplificată). Viteza aterizării: 6.3 pe scala convențională (restrânsă). Viteza în momentul amerizării: 4 pe scala Jos-U1 sau 9 pe scala Molina-Clavo. Cubaj: AZ-0.3.

Locul aterizării: 63Ω (IIβ) 2847639478363947 3937492749.

Numele local al zonei de aterizare: Sardanyola.

07.00 Respectând ordinele (pe ale mele), Gurb se pregătește să ia contact cu formele de viață (reale și potențiale) din zonă. Întrucât călătorim sub formă acorporală (inteligență pură-factor analitic 4800), dispun să adopte un corp asemănător celui al locuitorilor din zonă. Obiectiv: să nu atragă atenția faunei autohtone (reale și potențiale). Consult Catalogul Astral Terestru de Indicare a Formelor Asimilabile (CATIFA), aleg pentru Gurb aparența ființei umane numite Marta Sánchez.

07.15 Gurb părăsește nava prin gura de ieșire numărul 4. Vreme bună, cu vânt ușor, dinspre sud. Temperatura: 15° C. Umiditate relativă: 56%. Starea mării: calmă.

07.21 Primul contact cu un locuitor al zonei. Date primite de la Gurb: mărimea specimenului individual, 170 de centimetri; perimetru cranial, 57 de centimetri; ochi în număr de doi; longitudinea RABO, 0,00 centimetri (nu are). Ființa comunică folosindu-se de un limbaj cu o structură foarte simplă, dar foarte complex din punctul de vedere al sonorității, căci trebuie să articuleze *cu ajutorul organelor interne.* Conceptualizare deficitară. Denumirea ființei: Lluc Puig i Roig (probabilă receptare defectuoasă ori incompletă). Funcție biologică a ființei: profesor titular (cu normă întreagă) la Universitatea Autonomă din Bellaterra. Nivel de amabilitate: scăzut. Dispune de un mijloc de transport cu o structură foarte simplă, dar foarte complicat din punctul de vedere al manevrabilității, numit Ford Fiesta.

07.23 Gurb este invitat de ființă să urce în mijlocul ei de transport. Cere instrucțiuni. Îi dau ordin să accepte oferta. Obiectiv fundamental: să nu fie atrasă atenția faunei autohtone (reală și potențială).

07.30 Nici o veste de la Gurb.

08.00 Nici o veste de la Gurb.

09.00 Nici o veste de la Gurb.

12.30 Nici o veste de la Gurb.

20.30 Nici o veste de la Gurb.

07.15 Gurb părăsește nava prin gura de metrou numărul 4. Vreme bună, cu vânt ușor dinspre sud. Temperatura: 15° C. Umiditate relativă: 56%. Starea mării: calmă.

07.21 Primul contact cu locuitorii zonei. Date primite de la Gurb: mărimea specimenului individual, 170 de centimetri; perimetrul cranian, 57 de centimetri; ochi în număr de doi; lungimea RABO, 0,00 centimetri (nu are). Ființa comunică folosindu-se de un limbaj cu o structură foarte simplă, dar foarte complex din punctul de vedere al sonorității, căci trebuie să articuleze cu *ajutorul organelor interne*. Conceptualizare deficitară. Denumirea ființei: Lluís Pang i Roig (probabilă receptare defectuoasă și/sau incompletă). Funcție biologică a ființei: profesor titular (cu normă întreagă) la Universitatea Autonomă din Bellaterra. Nivel de sensibilitate scăzut. Dispune de un mijloc de transport cu o structură foarte simplă, dar foarte complicat din punctul de vedere al manevrabilității, numit *Ford Fiesta*.

07.23 Gurb este invitat de ființă să urce în mijlocul ei de transport. Cere instrucțiuni. Îi dau ordin să accepte oferta. Obiectiv fundamental: să nu fie atrasă atenția ființei autohtone (reală și potențială).

ziua 10

07.00 Mă hotărăsc să plec în căutarea lui Gurb. Mai întâi, ascund nava pentru a evita depistarea și inspectarea ei de către fauna autohtonă. Consult Catalogul Astral, decid să transform nava în corpul terestru denumit locuință unifamilială încălz. centr., 3 dorm., 2 băi. Terasă. Piscină com. 2 locuri de parcare. Îmbunătățiri.

07.30 Mă hotărăsc să adopt înfățișarea unei ființe umane individualizate. Consult catalogul, îl aleg pe ducele de Olivares.

07.45 Nu ies din navă pe trapa de siguranță (transformată acum în ușă din panouri de o mare simplitate structurală, dar foarte greu de manevrat), aleg să mă naturalizez într-un loc unde densitatea specimenelor individuale este mai mare, pentru a nu atrage atenția.

08.00 Mă materializez într-un loc cu numele Diagonal-Paseo de Gracia. Sunt călcat de autobuzul

numărul 17 Barceloneta-Vall d'Hebron. Îmi recuperez capul, care, în urma coliziunii, s-a dus de-a rostogolul. Operațiune anevoioasă din cauza afluenței de vehicule.

08.01 Călcat de un Opel Corsa.

08.02 Călcat de o furgonetă de aprovizionare.

08.03 Călcat de un taxi.

08.04 Recuperez capul și-l spăl într-o fântână publică situată nu departe de locul coliziunii. Profit de ocazie pentru a analiza compoziția apei din zonă: hidrogen, oxigen și fecale.

08.15 Dată fiind densitatea mare a specimenelor individuale, e posibil să nu-l pot repera *à l'œil nu** pe Gurb, dar rezist tentației de-a iniția un contact senzorial, deoarece sunt greu de estimat efectele asupra echilibrului ecologic al regiunii și, prin urmare, asupra locuitorilor.

Ființele umane sunt entități de mărime variată. Cele mai mici sunt atât de mici, încât, dacă ființele mai mari nu le-ar transporta într-un cărucior, ar fi călcate în picioare (și probabil și-ar pierde capul). Cele mai mari rareori depășesc 200 de centimetri

---

* Cu ochiul liber (*n.tr.*).

în lungime. Un amănunt surprinzător: când se întind pe jos, sunt exact la fel de înalte ca atunci când stau în picioare. Unele poartă mustață; altele, barbă și mustață. Aproape toate au doi ochi, situați pe partea anterioară sau pe cea posterioară a feței, în funcție de poziția din care-i privești. Pentru a merge, se deplasează din spate în față. Asta înseamnă că trebuie să echilibreze mișcarea picioarelor cu o legănare viguroasă a brațelor. Cei mai grăbiți amplifică acest balans cu ajutorul unor serviete din piele sau din plastic, sau al unor valijoare numite Samsonite, făcute dintr-un material de proveniență extraterestră. Sistemul de deplasare al automobilelor (patru roți dispuse în paralel, umplute cu aer fetid) este mai pragmatic, permițând atingerea unor viteze mai mari. Nu-mi permit să zbor sau să merg în cap, aș fi catalogat drept excentric. **Notă:** Contact permanent cu solul, realizat printr-un picior (oricare) sau prin organul extern cunoscut sub numele de fund.

11.00 Sunt aproape trei ore de când aștept să apară Gurb. Așteptare zadarnică. Fluxul de ființe umane în acest punct al orașului nu descrește. Conform calculelor, probabilitatea ca Gurb să treacă pe aici fără să-l văd este de șaptezeci și trei la unu. Trebuie totuși avute în vedere și alte două variabile: a) se poate ca Gurb să nu treacă pe aici;

b) se poate ca Gurb să treacă pe aici, dar cu un aspect exterior modificat. În acest din urmă caz, probabilitatea de a nu fi văzut de mine crește la nouă trilioane contra unu.

12.00 Ora de angelus. Mă adâncesc în rugăciune preț de câteva clipe, sperând că Gurb n-o să-mi treacă tocmai acum prin față.

13.00 Postura de drepți pe care corpul meu a adoptat-o timp de cinci ore începe să mi se pară obositoare. Încordării mușchilor i se adaugă efortul continuu pe care trebuie să-l fac pentru a inspira și a expira. Când am uitat să inspir și să expir mai mult de cinci minute, fața mi s-a învinețit și ochii mi-au ieșit din orbite, așa că a trebuit să-i caut din nou printre roțile mașinilor. În ritmul ăsta, sigur o să atrag atenția asupra mea. Se pare că oamenii inspiră și expiră aerul în mod automat și numesc asta respirație. Acest automatism care ar dezgusta orice ființă civilizată, dar pe care-l consemnez din rațiuni pur științifice, caracterizează nu doar respirația, ci și multe alte funcții organice, cum ar fi circulația sângelui, digestia, mișcarea pleoapelor (care, spre deosebire de celelalte două funcții sus-menționate, poate fi controlată, iar pentru acest caz există expresia „a face cu ochiul"), creșterea unghiilor etc. Oamenii depind într-o asemenea

măsură de funcționarea automată a organelor (și a organismelor), încât ar face niște lucruri tare urâte dacă n-ar fi învățați, încă din copilărie, să supună natura bunei-cuviințe.

14.00 Am ajuns la limita rezistenței fizice. Mă așez în genunchi să mă odihnesc, cu piciorul stâng îndoit în spate și cu dreptul în față. O femeie mă vede și-mi dă o monedă de douăzeci și cinci de pesete. O înghit imediat, ca să nu par lipsit de maniere. Temperatură: 20° C. Umiditate relativă: 64%. Vânt slab dinspre sud. Starea mării: calmă.

14.30 Densitatea traficului pe roți și pe picioare înregistrează o ușoară descreștere. Nici o veste de la Gurb încă. Cu riscul de-a tulbura precarul echilibru ecologic al planetei, mă hotărăsc să apelez la contactul senzorial. Profitând de faptul că nu trece nici un autobuz, îmi golesc mintea și emit unde pe frecvența H76420ba1400009, amplificând-o până la H76420ba1400010.

La a doua încercare primesc un semnal la început slab, apoi ceva mai clar. Decodific semnalul. Pare să vină din două puncte diferite, deși sunt foarte aproape unul de altul, prin comparație cu axa Terrei. Iată textul semnalului (decodificat):

— De unde ne sunați, doamnă Cargols?

— Din Sant Joan Despí.

— De unde?

— Din Sant Joan Despí. Sant Joan Despí. Nu mă auziți?

— Se pare că avem o mică problemă tehnică aici în studio, doamnă Cargols. Dumneavoastră ne auziți bine?

— Ce spuneți?

— V-am întrebat dacă ne auziți bine. Doamnă Cargols?

— Da, da. Eu vă aud bine.

— Mă auziți, doamnă Cargols?

— Da, vă aud. Vă aud foarte bine.

— Și de unde ne sunați, doamnă Cargols?

— Din Sant Joan Despí.

— Din Sant Joan Despí. Și ne recepționați bine în Sant Joan Despí, doamnă Cargols?

— Eu vă aud bine. Dar dumneavoastră cum mă auziți?

— Vă aud bine, doamnă Cargols. De unde ne sunați?

Mă tem că-mi va fi mai greu decât credeam să-l găsesc pe Gurb.

15.00 Mă hotărăsc să recurg la căutări sistematice prin tot orașul și să nu mai stau într-un loc fix. Astfel voi diminua probabilitatea de un trilion la unu de a nu-l întâlni pe Gurb, dar rezultatul rămâne în continuare nesigur. Urmez planul heliografic

ideal pe care l-am încorporat în circuitele mele interne când am părăsit nava. Cad într-un șanț săpat de Compania Catalană de Gaz.

15.02 Cad într-un șanț săpat de Compania Hidroelectrica din Catalonia.

15.03 Cad într-un șanț săpat de Compania Telefonică Națională.

15.04 Cad într-un șanț săpat de Asociația de Proprietari din Calle Córcega.

15.06 Mă hotărăsc să renunț la planul heliografic ideal și să fiu atent pe unde merg.

19.00 Au trecut patru ore de când cutreier orașul. Nu știu unde sunt și mă lasă picioarele. Orașul e imens; fluxul de oameni, constant; mult zgomot. Mă mir că nu dau de monumentele obișnuite, cum ar fi cenotaful Sfintei Fecioare, care mi-ar putea servi ca puncte de reper. Am oprit un pieton care părea să aibă un nivel ridicat de amabilitate și l-am întrebat unde-aș putea găsi o persoană pierdută. M-a întrebat câți ani are persoana în cauză. Când i-am spus că are șase mii cinci sute treisprezece ani, mi-a sugerat să-l caut la magazinul Corte Inglés. Mai rău este că trebuie să respir aerul ăsta infestat cu particule dense. După cum se știe, în unele zone

densitatea aerului este atât de mare, încât locuitorii îl învelesc într-o membrană și-l exportă sub numele de tobă. Am ochii iritați, nasul înfundat, gura uscată. E mult mai bine în Sardanyola!

20.30 După apus, condițiile atmosferice s-ar îmbunătăți considerabil dacă oamenilor nu le-ar cășuna să ilumineze străzile. Se pare că au nevoie de așa ceva pentru a sta pe străzi, pentru că oamenii, deși în cea mai mare parte au un aspect grosolan, ba chiar categoric urât, nu pot trăi fără să se vadă unii pe alții. Și mașinile au farurile aprinse, pentru a se putea ataca în voie. Temperatura: 17° C. Umiditate relativă: 62%. Vânt slab dinspre sud-est. Starea mării: valuri mici.

21.30 Gata. Nu pot să mai fac nici un pas. Degradarea mea fizică este considerabilă. Mi-au căzut o mână, un picior și ambele urechi, nu pot să-mi mai țin limba în gură – am legat-o de brâu, după ce am înghițit patru excremente de câine și un număr infinit de chiștoace. În aceste condiții, ar fi mai bine să continui căutările mâine. Mă ascund sub un camion parcat, mă dematerializez și mă rematerializez pe navă.

21.45 Reîncărcarea surselor de energie.

21.50 Îmi pun pijamaua. Absența lui Gurb mă întristează nespus. Cum în ultimii opt sute de ani am petrecut toate serile cu el, nu știu ce să fac până mă ia somnul. M-aș putea uita la programele televiziunii locale sau aș putea citi un episod din *Aventurile Galaxiei Lola*, dar n-am nici un chef. Nu-mi pot explica dispariția lui Gurb și cu atât mai puțin tăcerea lui. N-am fost niciodată un șef intransigent. Întotdeauna i-am lăsat echipajului meu – adică lui Gurb – deplină libertate, putea să vină și să plece după pofta inimii (în timpul lui liber), dar, dacă n-ar avea de gând să se întoarcă sau dacă ar vrea să se întoarcă mai târziu, ar putea măcar să mă anunțe, din respect.

21.50 [illegible]
[illegible] în ultimii opt ani de zile
am [illegible] toate serile [illegible] fără până
mă ia somnul. [illegible] programele tele-
viziunii locale sau aș putea citi un episod din Aven-
turile [illegible] Nu-mi
pot explica dispariția lui Guță [illegible]
[illegible]
Întotdeauna i-am lăsat [illegible] – adică lui
Guță – deplină libertate, putea să vină și să plece
după pofta inimii (în timpul lui liber), dar, dacă
n-ar avea de gând să se întoarcă sau dacă ar vrea
să se întoarcă mai târziu, ar putea măcar să mă
anunțe, din respect.

Umiditate relativă 80%. Vânt slab dinspre sud-est. Starea mării: valuri mici.

21.30 Gata. Nu pot să mai fac nici un pas. Degradarea stării fizice este considerabilă. Mi-au căzut o mână, un picior și ambele urechi, nu pot să-mi mai țin limba în gură – am legat-o de brâu, după ce am înghițit patru excremente de câine și un număr infinit de chiștoace. În aceste condiții, ar fi mai bine să continui căutările mâine. Mă așez într-un camion parcat, mă dematerializez și mă [illegible] pe navă.

21.45 Reîncărcarea surselor de energie.

ziua 11

08.00 Nici o veste de la Gurb încă. Încerc din nou să stabilesc contact senzorial. Percep vocea colerică a unui individ care, în numele tuturor cetățenilor cu simț civic, pe care pretinde că-i reprezintă, cere ca un anume Guerra să își asume întreaga responsabilitate. Renunț la contactul senzorial.

08.30 Părăsesc nava și, transformat în corcodel, cercetez de sus regiunea.

09.30 Declar misiunea încheiată și mă întorc la navă. Dacă orașele sunt concepute atât de alambicat și de irațional, despre localitățile din jur nici n-are sens să vorbim. Aici nimic nu-i drept, nici plan, dimpotrivă, parcă s-a făcut tot posibilul ca ele să fie greu de exploatat. Linia țărmului, privită de sus, pare trasată de un dement.

09.45 După studierea în amănunt a planului orașului (versiune cartografică având o dublă axă eliptică), mă hotărăsc să-l caut pe Gurb în una

dintre zonele periferice ale orașului, locuită de o varietate umană numită săraci. Cum Catalogul Astral le atribuie un indice de amabilitate întru câtva inferior variantei numite bogați și mult inferior celui al variantei numite clasă medie, optez pentru aparența unui specimen individual numit Gary Cooper.

10.00 Mă materializez pe o stradă aparent goală din cartierul San Cosme. Mă îndoiesc că Gurb s-ar fi putut stabili aici din proprie voință, deși n-are o inteligență sclipitoare.

10.01 Câțiva puștani dotați cu bricege îmi iau portofelul.

10.02 Câțiva puștani dotați cu bricege îmi iau pistoalele și steaua de șerif.

10.03 Câțiva puștani dotați cu bricege îmi iau vesta, cămașa și pantalonii.

10.04 Câțiva puștani dotați cu bricege îmi iau cizmele, pintenii și muzicuța.

10.10 O mașină a poliției naționale se oprește în dreptul meu. Descinde un membru al poliției naționale, îmi spune care-mi sunt drepturile

constituționale, îmi pune cătușele și mă aruncă în mașină. Temperatura: 21° C. Umiditate relativă: 75%. Vânt în rafale dinspre sud. Starea mării: agitată.

10.30 Intru în temnița unei secții de poliție. În aceeași celulă se află un individ murdar. Mă prezint și-l pun la curent cu vicisitudinile care m-au condus în acel loc groaznic.

10.45 Odată risipită neîncrederea inițială pe care oamenii o simt pentru toți congenerii, fără excepție, individul cu care soarta m-a unit decide să intre în dialog cu mine. Îmi dă cartea lui de vizită, pe care citesc:

JETULIO PENCAS
Agent cerșetor
Priceput la tarot, cântă la vioară, provoacă mila
Serviciu pe teren sau la domiciliu

10.50 Noul meu amic îmi spune c-a fost săltat din greșeală. În viața lui n-a încercat să spargă vreo mașină, cerșitul îi asigură un trai decent și onorabil, iar prafurile pe care polițiștii le-au găsit asupra lui nu-s ce pretind ei că ar fi, e cenușa răposatului său tată (Dumnezeu să-l odihnească), pe care avea de gând s-o împrăștie deasupra orașului, de pe

Mirador del Alcalde. Mi-a mărturisit apoi că ceea ce mi-a spus nu numai că e o minciună gogonată, dar e și ceva complet inutil, pentru că justiția în țara asta e profund coruptă și-o să fim trimiși la pârnaie, chiar dacă n-ar exista probe, nici martori, doar din cauza fețelor pe care le-avem noi doi, și-o să ieșim cu SIDA și cu purici. Îi spun că nu înțeleg nimic din ce mi-a zis, iar el îmi răspunde că nici nu e nimic de înțeles, mă face *macho* și adaugă că așa e viața și că buba e că bogăția în țara asta e prost distribuită. Ca exemplu, menționează cazul unui individ al cărui nume nu l-am reținut, care și-a făcut o vilă cu douăzeci și două de closete, adăugând că-i dorește respectivului să-l apuce căcarea și să fie toate ocupate. Apoi se suie pe pat și declară că atunci când o să vină ai lui (la closet?) o să-l oblige pe individul în cauză să-și facă nevoile într-un coteț și-o să împartă cele douăzeci și două de closete tot atâtor familii nevoiașe, care trăiesc din ajutorul de șomaj. În acest fel, o să aibă ce face până când li se va găsi ceva de lucru, așa cum li s-a promis.

11.30 Un membru al poliției naționale, altul decât membrul sus-menționat, deschide ușa și ne ordonă să-l urmăm, probabil pentru a ne prezenta în fața comisarului-șef. Alarmat de avertismentele noului meu prieten, decid să adopt o înfățișare mai respectabilă și mă transform în don José Ortega y

Gasset. Din spirit de solidaritate, îl transform pe noul meu prieten în don Miguel de Unamuno.

11.35 Compărem în fața comisarului-șef, care se uită la noi de sus în jos și de jos în sus, se scarpină-n cap, spune că nu vrea să-și complice viața și dă ordin să fim eliberați.

11.40 Noul meu prieten și cu mine ne luăm rămas-bun la poarta secției de poliție. Înainte de-a ne despărți, noul meu prieten mă imploră să-i redau înfățișarea inițială, întrucât cu fața asta nici Dumnezeu nu i-ar da de pomană, chiar dacă și-ar pune pustulele adezive care-l fac să arate respingător. Fac ce-mi cere și pleacă.

11.45 Îmi reiau căutările.

14.30 Nici o veste de la Gurb încă. Din dorința de a-i imita pe cei din jurul meu, mă hotărăsc să mănânc. Cum toate localurile sunt închise, mai puțin cele care poartă numele de restaurante, deduc că aici se servește mâncare. Adulmec tomberoanele de lângă ușile mai multor restaurante, până găsesc unul care-mi face poftă de mâncare.

14.45 Intru în restaurant și un cavaler îmbrăcat în negru mă întreabă disprețuitor dacă am cumva rezervare. Îi răspund că nu, dar am o vilă cu douăzeci

și două de toalete. Cât ai zice pește, sunt condus la o masă decorată cu un buchet de flori și, pentru a nu părea lipsit de maniere, îl mănânc. Primesc meniul (necodificat), îl citesc și cer șuncă, pepene cu șuncă și pepene. Sunt întrebat ce vreau să beau. Pentru a nu atrage atenția, cer lichidul cel mai comun: urină.

16.15 Iau o cafea. Primesc un pahar cu lichior de pere din partea casei. Îmi e adusă nota de plată: șase mii opt sute treizeci și patru de pesete. N-am un sfanț.

16.35 Fumez un Montecristo numărul doi (2), în timp ce mă gândesc cum să ies din încurcătură. M-aș putea dezintegra, dar resping ideea, pentru că: a) aș atrage atenția chelnerilor și comesenilor, și b) n-ar fi corect ca niște oameni așa drăguți, care mi-au dat lichior de pere, să suporte consecințele.

16.40 Pretextând că am uitat ceva în mașină, ies din restaurant, intru într-o tutungerie și iau mai multe lozuri pentru toate loteriile în curs de desfășurare.

16.45 Fac calcule elementare și câștig suma de o sută douăzeci și două de milioane de pesete. Mă

întorc la restaurant, îmi achit nota și las o sută de milioane bacșiș.

16.55 Încep din nou să-l caut pe Gurb, în singurul fel pe care îl știu: bătând străzile.

20.00 De atâta umblat, îmi fumegă pantofii. Unuia i s-a desprins tocul, așa că mersul meu legănat e nu doar ridicol, ci și obositor. Îl arunc, intru într-un magazin și, cu banii care mi-au rămas, îmi cumpăr o pereche nouă de pantofi, mai puțin comozi, dar dintr-un material foarte rezistent. Cu acești pantofi, numiți clăpari, încep căutările în cartierul Pedralbes.

21.00 Închei căutările în cartierul Pedralbes fără a-l fi găsit pe Gurb, dar foarte plăcut impresionat de eleganța caselor, de farmecul discret al străzilor, de verdele ierbii, de piscinele pline. Nu înțeleg de ce unii oameni preferă să stea în cartiere ca San Cosme, de tristă amintire, când ar putea locui în Pedralbes. E posibil să nu țină de preferințe totuși, ci de bani.

Din câte se pare, oamenii se împart, printre altele, în bogați și săraci. Asta e o împărțire căreia i se acordă mare importanță, nu se știe de ce. Diferența dintre bogați și săraci pare să fie următoarea: bogații, oriunde se duc, nu plătesc, deși

consumă sau achiziționează orice li se oferă. Săracii, în schimb, plătesc de le iese pe nas. E posibil ca dispensa de care se bucură cei bogați să vină din timpuri mai vechi, după cum se poate să fi fost obținută de curând; ea poate avea caracter tranzitoriu sau poate fi simulată. La urma urmelor, nici nu contează. Din punct de vedere statistic, bogații trăiesc mai mult și mai bine decât săracii, sunt mai înalți, mai sănătoși și mai frumoși, se distrează mai mult, călătoresc în locuri mai exotice, primesc o educație mai bună, lucrează mai puțin, au parte de mai mult confort, au mai multe haine (mai ales de primăvară și toamnă), sunt mai bine îngrijiți când se îmbolnăvesc, sunt îngropați cu mai mult fast și sunt ținuți minte mai mult timp. Au, de asemenea, mai multe șanse să apară în ziare, reviste și almanahuri.

21.30 Mă hotărăsc să mă întorc la navă. Mă dematerializez în fața porții mănăstirii Pedralbes, spre uimirea maicii starețe, care ieșea chiar atunci să arunce gunoiul.

22.00 Alimentare cu energie. Mă pregătesc pentru o altă seară petrecută în singurătate. Citesc un capitol din *Galaxia Lola*, dar am citit foiletonul ăsta de atâtea ori împreună cu Gurb, căruia întotdeauna trebuia să-i explic pasajele mai picante (nimeni nu-l

întrece în naivitate), încât acum, în loc să mă distreze, mă întristează.

22.30 Sătul să mă tot învârt prin navă, mă hotărăsc să mă duc la culcare. A fost o zi obositoare. Mă îmbrac în pijama, îmi spun rugăciunile și mă culc.

[illegible]
Săracii, în schimb, plătesc [illegible]
posibil ca dispensa de care se bucură cei bogați să
[illegible]
nici nu contează. Din punct de vedere statistic,
bogații trăiesc mai mult și mai bine decât săracii,
sunt mai înalți, mai sănătoși și mai frumoși, se dis-
trează mai mult, călătoresc în locuri mai exotice,
primesc o educație mai bună, lucrează mai puțin,
au parte de mai mult confort, au mai multe haine
(mai ales de primăvară și toamnă), sunt mai bine
îngrijiți când se îmbolnăvesc, sunt îngropați cu mai
mult fast și sunt ținuți minte mai mult timp. Au,
de asemenea, mai multe șanse să apară în ziare,
reviste și almanahuri.

21.30 [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

22.00 Alimentare cu energie. Mă pregătesc pen-
tru o altă seară petrecută în singurătate. [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ziua 12

08.00 Nici o veste de la Gurb încă. Plouă cu găleata. În Barcelona plouă la fel cum funcționează Primăria: rar, dar năprasnic. Mă hotărăsc să nu ies și să-mi petrec dimineața făcând ordine.

09.00 A trecut o oră și deja nu mai pot. De treburile astea se ocupa întotdeauna Gurb, îmi lipsește antrenamentul. Să dea Domnul să se întoarcă odată!

09.10 Ca să-mi omor timpul, mă uit un pic la televizor. Apar tot felul de indivizi care aparțin, din câte se pare, rasei umane. Mă uit la ei un timp și-mi dau seama că e un concurs care seamănă destul de mult cu cele care-mi plac pe planeta mea, dar e mult mai puțin elaborat. O pereche cu sex diferențiat biologic (deși nu e vizibil în momentul respectiv) este întrebată care era numele lui Napoleon. Șoapte din toate părțile. Femeia răspunde ezitant: Benavente? Răspunsul nu e corect. Acum îi vine rândul cuplului rival, care ocupă un podium situat în extremitatea opusă a studioului: Bombita? Nici

răspunsul lor nu e corect. Prezentatorul aplaudă și-i anunță pe concurenți că au pierdut sau au câștigat o jumătate de milion de pesete. Rumoare pe podiumurile concurenților. Intră în arenă o nouă concurentă, care participă la concurs de douăzeci și două de săptămâni. E întrebată care era numele de burlac al lui Pedro Almodóvar. Închid televizorul. Temperatură: 16° C. Umiditate: 90%. Vânt puternic din nord-est. Starea mării: agitată.

09.55 Luând aspectul pictorului Julio Romero de Torres (dar cu ochelari), mă materializez într-un bar, cer două ouă prăjite cu șuncă și frunzăresc presa de dimineață. Oamenii au un sistem conceptual atât de primitiv, încât trebuie să citească ziare pentru a afla ce se întâmplă. Ei nu știu că un simplu ou de găină conține mai multe informații decât toate ziarele din țară. Și-s mai de încredere. În cele pe care mi le-au adus, în ciuda grăsimii în care sunt îmbibate, citesc cotațiile bursiere, un sondaj de opinie privind onestitatea oamenilor politici (70% dintre găini cred că politicienii sunt onești) și rezultatul meciurilor de baschet de mâine. O, ce ușoară ar fi viața oamenilor dacă i-ar învăța cineva să descifreze asemenea lucruri!

10.30 Cafeaua cu coniac mi s-a urcat la cap. Mă întorc la navă, îmi pun pijamaua și mă culc. Mă

hotărăsc să dedic restul zilei odihnei. Ca să nu-mi pierd vremea fără folos, încep lectura sistematică a așa-numitei proze spaniole contemporane, celebră pe această planetă și pe multe altele.

13.30 Am terminat de citit *Bertoldo, Bertoldino și Cacaseno*. E înnorat, dar nu mai plouă. Mă hotărăsc să merg în oraș. Vreau să rezolv, o dată pentru totdeauna, problema banilor. Mi-a mai rămas ceva din ce-am câștigat ieri la loterie, dar aș vrea să am o viață tihnită cât mai stau pe Terra.

13.50 Cu zece minute înainte de încheierea programului, mă prezint la Casa de Economii Sierra Morena și-mi exprim dorința de a deschide un cont. Pentru a inspira încredere, am adoptat înfățișarea Sfinției Sale Pius XII, de fericită amintire.

13.52 Funcționarul de la ghișeu îmi dă un formular și-l completez.

13.55 Funcționarul de la ghișeu zâmbește și mă informează că instituția dispune de mai multe tipuri de conturi (contul depozit, contul compus, contul nu-cred-că-te-am-mai-văzut, contul dus-pe-apa-sâmbetei, contul prost-e-ăla-care-l-deschide etc.). În funcție de anvergura aportului meu de metal, un anume tip de cont îmi va asigura un profit mai

mare, un acces mai rapid, mai multe avantaje fiscale, mi se spune. Răspund că vreau să deschid un cont cu douăzeci și cinci de pesete.

13.57 Funcționarul de la ghișeu nu mai zâmbește. Nu-mi mai spune nimic. Dacă auzul nu mă înșală, elimină niște gaze. Începe să scrie la calculator.

13.59 Deschiderea contului curent s-a încheiat. Cu o secundă înainte de finalizarea operațiunilor, îi transmit calculatorului instrucțiuni pentru a adăuga paisprezece zerouri la suma din cont. Gata. Ies din bancă. Cred c-o să iasă soarele.

14.30 Mă opresc în fața unui restaurant cu specific pescăresc. Știu că oamenii au obiceiul să sărbătorească succesul unei afaceri în acest gen de localuri, iar eu am motive să sărbătoresc și vreau să fac ca ei. Restaurantele cu specific pescăresc sunt o varietate (sau o categorie) de restaurante care se caracterizează prin următoarele: a) sunt decorate cu unelte de pescuit (ăsta e cel mai important aspect) și b) în ele pot fi ingerate un fel de telefoane cu picioare și alte animale care lezează în egală măsură gustul, văzul și mirosul.

14.45 După o scurtă ezitare (15 minute), dat fiind că nu-mi place să mănânc singur, iau hotărârea să

las ceremonia restaurantului cu specific pescăresc pe mai târziu, când o să fiu din nou cu Gurb. Atunci, înainte de a-i aplica măsurile disciplinare corespunzătoare, vom sărbători reîntâlnirea noastră cu un chef în toată regula.

15.00 Acum, că am bani, mă hotărăsc să merg prin centrul orașului și să-i vizitez faimoasele magazine. S-a înnorat din nou, vremea n-o să se schimbe curând.

16.00 Intru într-un magazin. Îmi cumpăr o cravată. O probez. Consider că mă avantajează și-mi mai cumpăr nouăzeci și patru la fel.

16.30 Intru într-un magazin de articole sportive. Îmi cumpăr o lanternă, o ploscă și o butelie de camping, un tricou cu însemnele echipei de fotbal Barça, o rachetă de tenis, un echipament complet de windsurf (roz fosforescent) și treizeci de perechi de adidași pentru jogging.

17.00 Intru într-o măcelărie și-mi cumpăr șapte sute de bucăți de șuncă *pata negra.*

17.10 Intru într-un aprozar și-mi cumpăr o jumătate de kilogram de morcovi.

17.20 Intru într-un magazin auto și-mi cumpăr un Maserati.

17.45 Intru într-un magazin de jucării și-mi cumpăr un costum de indian, o sută douăsprezece păpuși Barbie și un titirez.

18.30 Intru într-o băcănie și-mi cumpăr cinci sticle de Baron Mouchoir Moqué din '52 și o carafă de opt litri cu vin de masă El Pentateuco.

19.00 Intru într-o bijuterie, îmi cumpăr un Rolex de aur automat, rezistent la apă, antimagnetic și antișoc, pe care-l rup la fața locului.

19.30 Intru într-o parfumerie și-mi cumpăr cinci sticluțe cu Eau de Ferum, care abia a fost lansat pe piață.

20.00 Decid că banii nu aduc fericirea. Dematerializez tot ce am cumpărat. Merg cu mâinile în buzunar și cu inima ușoară.

20.40 În timp ce mă plimb pe Ramblas, cerul se acoperă de nori negri și începe să tune: în mod evident, se apropie o perturbație însoțită de descărcări electrice.

20.42 Din cauza radioactivității ăsteia blestemate, sunt fulgerat de trei ori. Mi s-au topit catarama de la curea și fermoarul de la pantaloni. Mi s-a făcut părul măciucă, arăt ca un arici.

20.50 Încărcat de electricitate statică, încerc să cumpăr un ghid și dau foc chioșcului.

21.03 Cad trei-patru stropi de ploaie și, chiar când credeam că s-a terminat, începe să plouă atât de tare, încât șobolanii ies din canale și se cațără pe statuia lui Columb, pentru orice eventualitate. Alerg la un bar din apropiere.

21.04 Am intrat în bar. Mai multe feluri de cârnați și alte stalactite își picură grăsimea pe mușterii, șapte sau opt indivizi de sex diferențiat biologic, deși acest lucru nu e vizibil (excepție: un domn care iese de la toaletă și a uitat să-și ascundă cocoșelul). La bar vinul e servit de o persoană despre care la început am crezut că este bărbat. În urma unei analize atente, descopăr că e vorba de fapt de un pitic cocoțat pe umerii altui pitic. Când se deschide ușa, se formează un curent de aer care alungă muștele. Într-un astfel de moment se poate vedea că pe unul dintre pereți e o oglindă pe care, în colțul din stânga sus, sunt scrise scorurile meciurilor de fotbal din data de 6 martie 1958.

21.10 Ploaia m-a udat tot, așa că cer un pahar de vin roșu. Ca să mă încălzesc. Încerc să înfig scobitoarea într-o măslină, dar, spre uimirea mea, măslinele o iau la fugă pe tejghea.

21.30 Îmi trec timpul trăgând cu urechea la conversația dintre doi mușterii. Limba oamenilor, necodificată, este greoaie și puerilă. Pentru ei, un enunț elementar ca 109328745108y34-19«poe8vhqa9enf 087qjnrf-09aqsd nfș9q8w3r4v21dfkf=q3wy oiqwe=q3u lo9=85349 1926 m1nfp24851ir09348413k8449 f385j9t830t82 = 34ut t2egu34851mfkfg-231lfgklw hgq0i2ui34756= 13ir2487- 2349r20i45u62-4852ut-34582-9238v43 597 46 82=3t984589672 394ut945 467=2-3tugywoit = 238tej 9346 7523 fiwuy623f3yt-238984rohg-2343ijn-87b8b7ztgzt654376687by79 (da-ți-mi nouă kile de napi) este de neînțeles. Vorbesc, așadar, mult și tare, ajutându-se de mâini și de niște grimase oribile. Chiar și așa, puterea lor de exprimare este foarte limitată, excepție făcând înjurăturile și obscenitățile, iar în expresiile lor folosesc din plin amfibolia, anacolutul și polisemia.

21.50 În timp ce reflectez asupra acestui aspect, chelnerul îmi umple întruna paharul, așa că, fără să-mi dau seama, corpul meu conține acum o jumătate de litru de vin roșu. Încep să-i analizez compoziția chimică (o sută șase substanțe, nici una

derivată din struguri), dar, când ajung la trinitrotoluen, renunț. Chelnerul îmi umple din nou paharul.

22.00 Râd fără nici un motiv, iar mușteriul de alături mă întreabă dacă i-a ieșit un corn în frunte. Îi spun că nu râd de el, ci de o prostie care mi-a trecut prin cap fără să știu cum, nici de ce. Cum explicația mea e destul de neclară, mai ales că unele fraze le-am rostit fără să le decodific, mai toate privirile se îndreaptă asupra mea.

22.05 Un mușteriu (altul decât cel cu cornul în frunte) își pune arătătorul mâinii drepte pe vârful nasului meu și-mi spune că mă cunoaște de undeva. Faptul că m-a recunoscut sub înfățișarea (și substanța) Sfântului Părinte îmi dovedește că e un credincios adevărat, demn, ca atare, de toată încrederea. Îi răspund că mă confundă și, ca să nu mai fiu în centrul atenției, cer un rând pentru toată lumea. Văzându-mă dispus să arunc cu banii în dreapta și-n stânga, chelnerul mă informează că au o ciorbă de burtă fantastică, abia făcută. Pun niște bancnote pe bar (cinci milioane de pesete) și-i spun să aducă ciorba, că banii nu-s o problemă.

22.12 Mușteriul credincios protestează, spune că eu am plătit vinul și că ciorba o plătește el. Nici

nu se pune problema altfel, adaugă. Insist, spunând că a fost ideea mea și corect ar fi ca eu să plătesc.

22.17 O femeie (tot dintre mușterii) care doar ce-a terminat de băut a doua sticlă de lichior de anason intervine, propunându-ne să nu ne mai certăm. Vâră mâna în decolteu și scoate niște bancnote murdare și boțite, pe care le aruncă pe bar. Alt mușteriu, crezând că bancnotele alea sunt ciorbele, mănâncă patru dintr-un foc. Femeia spune că face ea cinste. Mușteriul cucernic spune că nu s-a născut încă femeia care să-i facă lui cinste. O lămurește că e tare-n ouă.

22.24 Ciorbele tot n-au fost aduse și le cer, lovind în bar cu o scrumieră. Scrumiera se sparge, la fel ca marmura barului. Chelnerul ne servește cu vin. Un mușteriu care a stat mut până acum spune că o să ne facă onoarea de-a ne cânta niște flamenco *soleá.* Cântă cu multă patimă un cântec intitulat 1092387nqfp983j41093 – *Güerve a mi lao, sorra* (*Întoarce-te la mine, curvo*); toată lumea bate din palme și strigă *ele, ele* (7v5, 7v5). Cetățeanul evlavios spune că și-a adus aminte și-acuma știe cine sunt: Jorge Sepúlveda.

22.41 (aproximativ) Cântărețul de flamenco deschide atât de tare gura pentru a-și exprima jalea, încât îi cade proteza în platoul cu chiftele. Când întinde mâna după ea, chelnerul aruncă după el cu o bucată de brânză Edam care-l nimerește drept în cap și-i spune că-i ajunge, deja într-o săptămână a mâncat opt chiftele folosindu-se de trucul ăsta cu dantura, da' el nu-i (cuvânt neinteligibil) și le ține socoteala. Cântărețul admonestat răspunde că n-are nevoie să fure chiftele din cocina asta, că el la Paris a fost regele muzicii populare și are oricând o masă rezervată la Maxim's. În loc de răspuns, chelnerul umple paharele.

23.00 sau **24.00** Ticălosul care voia să știe de ce mă holbam la el ne aduce la cunoștință că ar fi putut ajunge cineva, deoarece nu i-au lipsit niciodată ideile, nici curajul necesar pentru a le pune în practică; problema a fost că trei lucruri l-au împiedicat, și anume: a) ghinionul, b) slăbiciunea lui pentru vin, jocuri de cărți și femei, și c) ura unor persoane sus-puse, ale căror nume preferă să le treacă sub tăcere. Stricata care scosese lovelele dintre țâțe se ridică și spune ei aș, astea-s mofturi, adevăratele motive pentru care tipu' e așa cum e sunt, în realitate, după cum urmează: a) lenea, b) lenea și c) lenea, iar ea e sătulă de atâtea minciuni și scorneli.

? Vin, în sfârșit, de la bucătărie, ciorbele plutind în aburi. Târfa spune că ea e singura care are cu ce se lăuda, fiindcă până nu demult a fost damă de companie, fiind cunoscută în cartier sub numele de Bomba de la Oklahoma. Iar dacă acum o vedem ceva mai distrusă, nu e din cauza vârstei, ci din alte cauze, anume: a) pasiunea ei fără margini pentru fasolea uscată, b) bătăile încasate de la bărbați și c) operația estetică făcută oarecum din topor de un doctor înscris la casa de asigurări, al cărui nume preferă să-l treacă sub tăcere. Acestea fiind zise, se pune pe plâns. Mă duc la ea și-i spun să nu mai plângă, că pentru mine este femeia cea mai frumoasă și mai atrăgătoare pe care am văzut-o vreodată, și cu mare plăcere aș contracta o căsătorie cu ea, dar mă împiedică faptul că sunt extraterestru și-s doar în trecere, fiind pe drum către o altă galaxie, la care ea îmi răspunde că așa îi zic toți. Cretinul cu cornul în frunte îi zice să termine cu (cuvânt neinteligibil) și să tacă, la care ea îi răspunde (foarte bun răspuns) că nici (cuvânt neinteligibil) de taică-său n-o s-o facă pe ea să tacă, ea spune ce-are chef să spună și cu asta, basta. Și-atunci mă duc și-i (cuvânt neinteligibil) una în plină figură tipului care a insultat-o. Se prea poate să fi nimerit pe altcineva, dar mi-e totuna. Le zic tuturor să nu se lege de logodnica mea.

Noapte deplină. Cel pe care l-am lovit se ridică, mă apucă de urechi și mă învârte în aer, parc-aș fi un ventilator. Profitând de acest incident, cântărețul își umple gura cu chiftele. Chelnerul îi dă cu o tigaie în stomac și-l obligă să pună chiftelele (sau o materie asemănătoare) înapoi de unde le-a luat. Intră poliția, vânturând bastoane de cauciuc. Reușesc să smulg un baston din mâinile unui polițist și dau cu el într-un alt polițist (sau în același). Lucrurile par să se complice. Mă hotărăsc să mă dematerializez, dar greșesc: dematerializez două chioșcuri din Moll de la Fusta. Suntem conduși la secție.

Noapte deplină. Cel pe care l-am lăsat să ridică, mă apucă de urechi și mă învârte în aer, parcă-s-fi un ventilator. Profitând de acest incident, cântăreţul îşi înghite guma cu chiftele. Chelnerul îi dă cu o tavă în stomac şi-l obligă să pună chiftelele (sau o materie asemănătoare) înapoi de unde le-a luat. Intră poliţia, vânturând bastoane de cauciuc. Remescu smulge un baston din mâinile unui poliţist şi dau cu el într-un alt poliţist (sau în acelaşi). Lucrurile par să se complice. Mă hotărăsc să mă dematerializez, dar greşesc: dematerializez două chiocuri din Mall, de la Fiesta. Sunteam conduşi la acelaşi.

plângă, că pentru mine este femeia cea mai frumoasă şi mai atrăgătoare pe care am văzut-o vreodată, şi cu mare plăcere aş contracta o căsătorie cu ea, dar mă împiedică faptul că sunt extraterestru, şi doar în trecere, fiind pe drum către o altă galaxie, la care ea îmi răspunde că aşa o zic toţi. Gemenul cu cornul în frunte îi zice să termine cu (cuvânt neinteligibil) şi să tacă, la care ea îi răspunde (ceartă fără răspuns) că nici (cuvânt neinteligibil) de ... pe ea să tacă, că spune ce are chef să spună şi cu asta, basta. Stomacul mă doare (cuvânt neinteligibil) ... în plină figură ... care a ... Se prea poate să îl numere pe ... dar ... se leagă de logodnica mea.

ziua 13

08.00 Sunt condus la comisarul-șef. Domnul comisar mă anunță că tovarășii mei de pahar au dat declarații în timp ce eu dormeam dus și am fost desemnat, în unanimitate, ca unicul element perturbator. Demonstrată fiind astfel nevinovăția lor, au fost puși în libertate. La ora asta mai mult ca sigur sunt deja la cârciumă, nemaiștiind nici cum mă cheamă. Sunt atât de dezamăgit, încât, fără să fie la mijloc nici dorință, nici intenție, mă transform în toreadorul Paquirrín. Domnul comisar îmi dă un avertisment și ordonă să fiu aruncat în stradă. Ce rușine și ce durere de cap!

08.45 Mă întorc la navă. Nici un mesaj pe robot. Alimentare cu energie, pijama.

13.00 La trezire mă simt mult mai bine. Mic dejun frugal. Azi nu mănânc. Citesc la rând *Tontolina în vacanță, Tontolina la internat* și *Eliberarea Tontolinei.*

15.00 Pană de curent. Ceva s-a defectat la generatorul navei. Mă duc în sala mașinilor să văd ce

s-a stricat. Apăs pe butoane și trag de mânere, poate, printr-un miracol, descopăr din întâmplare defecțiunea. Nu mă pricep la mecanică. Gurb avea grijă de mașinăriile astea, el le punea în mișcare și, dacă era cazul, el repara toate rahaturile. Descopăr câteva scurgeri pe cursa pistonului și le notez pe coala de alături.

16.00 Cred că am atins ceva ce nu trebuia să ating, pentru că nava s-a umplut cu o duhoare insuportabilă. Ies și-mi dau seama că din greșeală am inversat funcționarea uneia dintre turbine. Acum, în loc să elimine în exterior energia produsă de dezintegrarea cadmiului și a plutoniului, turbina absoarbe sistemul de canalizare al satului.

16.10 Adopt înfățișarea (și virtuțile) amiralului Yamamoto și încerc să scot apa din navă cu o găleată.

16.15 Renunț.

16.17 Abandonez nava. Gândindu-mă că Gurb s-ar putea întoarce între timp, las un bilet pe ușă: „Gurb, a trebuit să abandonez nava (în mod onorabil). Dacă vii, lasă-mi un mesaj la barul satului (domnul Joaquín sau doamna Mercedes).“

16.40 Mă înființez la barul satului. Îi spun doamnei Mercedes (domnul Joaquín își face siesta): dacă o ființă, sub orice formă ar fi, sau chiar fără nici o formă anume, întreabă de mine, să preia mesajul. O să mă întorc când o să pot. Mai mult de atât nu pot face.

17.23 Mă duc în oraș cu un mijloc de transport în comun numit tramvai. Spre deosebire de alte ființe vii (scarabeul, de exemplu), care se deplasează întotdeauna la fel, oamenii folosesc o mare varietate de mijloace de locomoție, toate întrecându-se între ele în încetineală, disconfort și duhoare, deși în această ultimă privință de regulă învingătoare sunt picioarele și unele taxiuri. Răul numit metrou este mijlocul folosit cu predilecție de fumători; autobuzul, de acele persoane, în general înaintate în vârstă, cărora le place să facă tumbe. Pentru distanțe mai mari există așa-numitele avioane, un fel de autobuze care avansează expulzând aerul din roți. Astfel reușesc să ajungă în straturile inferioare ale atmosferei, unde se susțin cu ajutorul sfântului al cărui nume e trecut pe fuzelaj (Sfânta Tereza de Avila, Sfântul Ignațiu de Loyola etc.). În zborurile mai lungi, pasagerii avionului își petrec timpul arătându-și șosetele unul altuia.

18.30 Trebuie să găsesc un loc unde să înnoptez, pentru că nimic nu-mi garantează că n-o să plouă în averse, ca ieri. Sau cu grindină. Pe de altă parte, deși cerul se menține senin, ținând cont de experiențele avute cu străzile din acest oraș, nu este indicat să stau pe stradă mai mult decât e strict necesar.

19.30 De o oră merg dintr-un hotel în altul. Nici o cameră liberă în tot orașul, din cauză că, din câte mi s-a spus, are loc Simpozionul asupra Noilor Modalități de a Umple Ardeii Iuți de Piquillo, la care au venit experți din toate țările.

20.30 Încă o oră de căutări și ceva practică în arta de a da bacșiș îmi asigură o cameră cu baie și vedere la o lucrare publică de o anume anvergură. Cu ajutorul unui megafon, recepționistul mă asigură că pe timpul nopții vor fi oprite lucrările de excavație și de demolare.

21.30 Într-un local situat în apropierea hotelului, cer și ingerez un hamburger. Este un conglomerat de fragmente care provin de la diverse animale. O analiză sumară îmi permite să recunosc carnea de bou, măgar, dromader, elefant (asiatic și african), mandril, gnu și megateriu. Găsesc, de asemenea, într-o proporție minimă, tăuni și libelule,

o jumătate de rachetă de badminton, două piulițe, un dop de plută și pietriș. Stropesc cina cu o sticlă mare de Zumifot.

22.20 Fac o plimbare până la hotel. Noaptea e caldă și parfumată. Temperatura: 21° C. Umiditate relativă: 63%. Briză blândă. Starea mării: calmă. Mă duc la barul hotelului, în căutare de companie. În bar este doar barmanul, care face gargară cu conținutul shakerului de cocktailuri. Cer cheia și mă retrag.

22.30 Îmi pun pijamaua. Mă uit puțin la postul local de televiziune.

22.50 Mă vâr în pat. Citesc memoriile lui don Soponcio Velludo, *Patruzeci de ani la cadastrul din Albacete.*

24.00 Se opresc lucrările de construcție. Îmi fac rugăciunea și sting lumina. Nici o veste de la Gurb încă.

02.27 Minibarul explodează în mod inexplicabil. Timp de jumătate de oră strâng sticlele.

03.01 Ca urmare a lucrărilor de pe stradă, are loc o scurgere de gaz. Clienții hotelului sunt evacuați pe scara de incendiu.

04.00 Odată reparată avaria, clienții hotelului se întorc în camere.

04.53 Are loc un incendiu în bucătăria hotelului. Clienții hotelului sunt evacuați pe scara principală, deoarece scara de incendiu a fost cuprinsă de flăcări.

05.19 Își fac apariția pompierii. Sting incendiul cât ai zice pește. Clienții hotelului se întorc în camere.

06.00 Excavatoarele intră în funcțiune.

06.05 Plătesc și părăsesc camera de hotel. O să stea în ea un vânzător ambulant de produse alimentare care a petrecut noaptea pe străzi. Îmi spune că lucrează pentru o companie care a reușit să facă pui fără oase, foarte gustoși când sunt gătiți, dar ușor dizgrațioși când sunt în viață.

ziua 14

07.00 Ajung la barul doamnei Mercedes și al domnului Joaquín chiar când doamna Mercedes ridică oblonul metalic. O ajut să dea jos scaunele pe care domnul Joaquín le-a urcat noaptea trecută pe masă, pentru ca pardoseala să poată fi curățată mai ușor. Îmi spune că n-a întrebat nimeni de mine. O implor să țină seama în continuare de rugămintea mea. Îmi face o omletă cu vinete (preferata mea), pe care o mănânc cu două felii de pâine cu roșii și o halbă de bere, în timp ce frunzăresc presa de dimineață. Se pare că a fost stabilită echipa care va juca în Italia: Zubizarreta, Chendo, Alkorta, Sanchis, Rafa Paz, Villarroya, Michel, Martín Vázquez, Roberto Salinas, Butragueño, Bakero. Grozavă echipă! Citesc cu atenție anunțurile pentru a vedea dacă pot găsi un apartament de închiriat. Ușor de zis, greu de făcut. Mai bine cumpăr unul.

09.30 Mă duc la o agenție imobiliară. Pentru a face impresie bună, am adoptat înfățișarea ducelui

și a ducesei de Kent. Sunt condus într-o sală unde așteaptă deja mai multe persoane.

09.50 Citesc un număr din *¡Hola!* Un amplu reportaj despre nunta unui anume Baudouin I cu o anume Fabiola. Sigur e un număr mai vechi.

10.00 În sală intră o domnișoară și ne împarte în trei grupuri: a) grupul celor care vor să cumpere un apartament pentru a locui în el, b) grupul celor care vor să cumpere un apartament pentru a spăla bani și c) grupul celor care vor să cumpere un apartament în zona Satului Olimpic. Un cuplu cu un copil mic în brațe și cu mine alcătuim grupul A.

10.15 Suntem conduși într-un birou sobru. În spatele biroului este un domn cu barbă albă, personificare a onestității. Ne spune că e un moment neprielnic, că cererea e mai mare decât oferta și viceversa, că nu trebuie să ne facem iluzii. Ne recomandă să renunțăm la amăgitorul binom calitate-preț. Ne amintește că viața asta nu-i decât o vale a plângerii mobilată ultramodern. La mijlocul predicii i se desprinde barba falsă. O aruncă la coș.

11.25 Vizitez apartamentul pe care l-am cumpărat. Nu e rău. Va trebui să-i adaug o bucătărie și băi, dar nu e nici o problemă: nu știu să gătesc,

iar baie nu fac niciodată. Constat cu încântare că dormitorul are un șifonier mare încastrat. Intru în șifonier și șifonierul se pune în mișcare. Dezamăgire: e ascensorul.

14.50 Obțin certificatul de proprietar, semnez contractele pentru apă, gaze, lumină electrică și telefon, închei o asigurare contra incendiilor și furtului, plătesc impozitul.

16.30 Cumpăr un pat, o saltea extensibilă (pentru oaspeți), o sofa cu două fotolii, șifonier, masă și scaune. Temperatura: 21° C. Umiditate relativă: 60%. Vânt moderat. Starea mării: învolburată.

17.58 Cumpăr tacâmuri și veselă.

18.20 Cumpăr lenjerie și draperii.

19.00 Cumpăr aspirator, cuptor cu microunde, fier de călcat cu aburi, toaster, friteuză, uscător de păr.

19.30 Cumpăr detergent, balsam, soluție pentru geamuri, mătură, mop, piele de căprioară.

20.30 Mă mut în apartament. Comand o pizza și o sticlă mare de Zumifot. Îmi pun pijamaua.

21.30 În seara asta fac o excepție și renunț la proza spaniolă; citesc thrillerul unei scriitoare engleze care se bucură de multă apreciere. Subiectul este cum nu se poate mai simplu: un individ căruia, pentru a nu ne complica, o să-i spunem A e găsit mort în bibliotecă. Un alt individ, B, își propune să afle cine l-a omorât pe A și de ce. După o serie de operațiuni complet lipsite de logică (ar fi fost de ajuns să aplice formula 3(×2-r)n ± 0 pentru a rezolva cazul), B afirmă (în mod greșit) că asasinul este C. Așa se termină cartea și toți sunt mulțumiți, inclusiv C. Nu știu ce este acela majordom.

01.30 Îmi fac rugăciunea și mă culc. Nici o veste de la Gurb încă.

04.17 Mă trezesc și nu pot să mai adorm. Mă ridic și mă plimb prin noul meu apartament. Lipsește ceva, dar nu-mi dau seama ce.

05.40 Răpus de oboseală, adorm fără să rezolv enigma care mă tulbură.

06.11 Mă trezesc brusc. Știu ce lipsește, știu de ce e nevoie pentru ca apartamentul meu să fie un adevărat cămin. Dar voi găsi o fată dispusă să-și împartă viața cu mine?

ziua 15

07.00 O ajut pe doamna Mercedes să ridice oblonul metalic al barului și să bage în priză cafetiera. Domnul Joaquín doarme dus. Doamna Mercedes îl face cu ou și cu oțet. Face o comparație între domnul Joaquín, pe care-l califică drept încurcă-lume, și un bărbat ca mine, matinal, muncitor și amabil. O întreb dacă mi-ar fi greu să-mi găsesc o prietenă. Mă întreabă dacă am intenții serioase sau vreau doar să-mi fac de cap. Protestez, eu sunt serios. Îmi spune că, în cazul ăsta, n-o să duc lipsă de candidate. O să se calce-n picioare. O întreb, ca să schimb subiectul, dacă are ceva să-mi comunice, iar răspunsul ei este afirmativ. Să fie oare vești de la Gurb?

09.15 Doamna Mercedes îmi aduce omleta cu vinete, halba și un mesaj cifrat. Dezamăgire: nu este de la Gurb, ci de la Junta Supremă de Investigație Spațială, de pe Stația de Legătură AF, din constelația

Antares. Las mesajul pentru mai târziu. Mănânc omleta și beau berea.

09.30 O mică eructație.

09.35 Mă închid în toaleta bărbaților pentru a descifra mesajul în liniște.

09.55 Întâmpin oarece dificultăți în decodificarea mesajului. Un mușteriu grăbit dă cu pumnii în ușă.

10.40 Mesaj descifrat. Junta Supremă vrea să știe de ce antrenorul Luisito Suárez nu l-a selecționat pe Luis Milla. Nu am aparatul la mine, a rămas în navă, așa că nu pot răspunde.

11.00 Mă întorc acasă cu metroul. În timpul călătoriei le privesc pe fetele care urcă și coboară. Nu e ușor să alegi dintre atâtea, iar alegând renunți la celelalte și preferințele mele sunt împărțite.

13.00 Mă hotărăsc să-mi dedic după-amiaza studierii acestei probleme.

15.00 În scopuri metodologice, mă hotărăsc să grupez dificultățile în trei grupe sau categorii: a) dificultăți biologice, b) dificultăți psihologice, c) dificultăți practice. Toate trei îmi par insurmontabile.

15.30 Unele precizări utile: aparatul reproducător al oamenilor se împarte în două părți, numite legislativ și executiv. Cea din urmă are un apendice sau peduncul care se numește Pons*.

17.05 Cobor la chioșc și cumpăr un calendar *Playboy*. Urc în fugă scările cu calendarul *Playboy* ascuns sub haină.

17.15 Mă întreb dacă anatomia stranie a domnișoarelor care apar în calendarul *Playboy* le permite să suporte o presiune de nouăzeci de mii de atmosfere.

19.00 Îmi petrec seara documentându-mă asupra unor aspecte care țin de domeniul în cauză. Întrebare: Când e nevoie ca un domn să arate respect pentru o doamnă? Răspuns: atunci când, prin calitățile ei morale, prin condiția ei socială, prin modestia ținutei și prin igiena personală, se dovedește demnă de respect. În caz contrar, se poate recurge la violență. Alte amănunte pe care trebuie să le țin minte: când se trimit flori la o înmormântare și când nu se trimit? Este permisă tutuirea? Pălărie, mănuși și baston. În fața baptisteriului: un moment

---

* Felix Pons – om politic, de mai multe ori președinte al Camerei Deputaților (*n. tr.*).

delicat. Aperitive, tartine și *petits fours*. Ce echilibristică!

20.00 Probez, în fața oglinzii, câteva atitudini posibile. Femeile sunt atrase de ceea ce văd, iar prima impresie este foarte importantă. Manuel Orantes, Viriatus, Giorgio Armani, Eisenhower.

20.30 Mă hotărăsc să fac o plimbare ca să mă mai relaxez. Temperatura: 18° C. Umiditate relativă: 65%. Briză moderată. Starea mării: calmă.

20.55 Puține orașe de pe Terra se pot lăuda cu o ofertă culturală atât de variată ca a Barcelonei. Din nefericire, ora la care sunt programate spectacolele nu ține cont întotdeauna de viața locuitorilor. De exemplu, balena Ulise are reprezentații doar la anumite ore în timpul dimineții și așa mai departe. Din fericire, am ajuns la Ramblas cu puțin înainte de începerea spectacolului de la Gran Teatro del Liceo.

23.30 Liceo este, fără îndoială, cea mai importantă sală de operă a Spaniei și una dintre cele mai bune din Europa. Trece totuși printr-o criză financiară endemică, nu fără efecte asupra calității evenimentelor muzicale pe care le găzduiește. În seara asta, conform informațiilor minuțioase din

program, orchestra și corurile nu pot concerta pentru că nu au fost plătite. Corul de ingineri care le ține locul a făcut tot ce era omenește posibil, dar *Boris Godunov* a fost mai degrabă banal.

24.00 Mă întorc acasă. Tot nu am vești de la Gurb. Pijama, dinți, Doamne, Doamne, ceresc Tată și la culcare.

ziua 16

07.00 Îl ajut pe domnul Joaquín să ridice oblonul metalic și să așeze scaunele. Pun pe bar șervețele și niște cilindri semitransparenți plini cu bețigașe care se pot extrage, nu fără efort, printr-un orificiu din partea de sus a dispozitivului. În timp ce fac toate astea, mă interesez de doamna Mercedes, surprins că n-o văd la locul de muncă. Domnul Joaquín mă informează că soției dumisale, cunoscută și sub numele de doamna Mercedes, i-a fost rău azi-noapte, iar dimineață s-a dus la dispensar. Îi e teamă că are din nou piatră. Mă rog pentru grabnica și completa ei însănătoșire. Astăzi, în loc de omletă cu vinete, pâine cu roșii și salam. Întreb: E vreun mesaj pentru mine? Nu, nici un mesaj pentru mine.

09.00 Frunzăresc presa și comentez noutățile cu clienții. Preocupare generală pentru disputa dintre primăriile orașelor Salou și Vilaseca. Un client mai înaintat în vârstă își amintește de problema Gdanskului, de coridorul Danzig, de tristă amintire, și

de ceea ce a urmat. Un altul semnalează că tocmai existența armelor nucleare face ca o conflagrație să fie de neconceput, în ciuda faptului că ambele orașe sunt inflamate de-a binelea. O altă opinie: oamenii sunt foarte proști. Alta: armele sunt lucrul dracului. Câţiva termeni utili: nicovală de aurar, taseu; cântec popular din Insulele Canare, *isa.*

09.10 Dintr-un taxi coboară doamna Mercedes, palidă, dar surâzătoare. În așteptarea rezultatului radiografiilor pe care le-a făcut de dimineață, diagnosticul este optimist: s-ar putea să aibă nisip. Vrea să spele farfuriile, dar n-o lăsăm. Are nevoie de odihnă, odihnă, odihnă. Îmi pun șorțul și frec farfuriile, ceștile și paharele. Sparg două.

10.00 Mă întorc la Barcelona. Fetele care merg cu metroul sunt bune ca pâinea caldă. Îmi vine să intru în vorbă cu câteva, dar mă abțin. Nu vreau să mă creadă obraznic.

11.00 Vizitez șantierele de la Centrul Olimpic, Palatul Național, șoseaua de centură. Detectez o oarecare nemulțumire în unele sectoare ale opiniei publice, care susțin că cheltuielile vor depăși estimările inițiale. Iar despre venit nu se poate spune același lucru. Oamenii n-au învățat să introducă

factorul timp în calculele pe care le fac, rezultatul fiind că, orice-ar zice, ele sunt inutile. Dacă ar ști, nu le-ar fi greu să repare greșeala. Deocamdată însă nici măcar nu pot înțelege o problemă simplă ca asta. Dacă o pară costă trei pesete, cât o să coste trei pere în anul 3628? Răspuns: 98736540958 7635294736489 pesete. În orice caz, dezbaterea ivită în jurul lucrărilor pentru Centrul Olimpic n-are nici un sens, pentru că până în 2000 băncile au să renunțe la aur, înlocuindu-l cu ciocolata Elgorriaga în cele trei forme: cu lapte, neagră și cu alune.

15.00 Friptură de pește la Barceloneta. Prăjitură cu whisky, cafea, trabuc Farias. Apoi acasă. Aspirină.

19.30 Mă trezesc la timp pentru a vedea semifinala de baschet la TV2. Barça joacă rău, jucătorii sunt foarte nervoși, dar câștigă la mustață în ultimul minut. Mulțumiri cerului! Temperatura: 22° C. Cer senin. Umiditate relativă: 75%. Vânt ușor dinspre sud. Starea mării: calmă.

23.00 Ies prin baruri, să-mi încerc norocul. Dacă apare ceva, n-o să pierd ocazia. Înainte de a ieși adopt înfățișarea matadorului Frascuelo junior. Dacă vor stil, o să-l aibă.

23.30 Cuba Libre într-un bar la modă, Bonanova; câștigător al premiului FAD pentru decorațiuni interioare. Fete puține, nici una singură.

00.00 Cuba Libre într-un bar la modă, Ensanche; premiul FAD pentru decorațiuni interioare. Destul de multe fete, nici una singură.

00.30 Cuba Libre într-un bar la modă, Raval; premiul FAD pentru decorațiuni interioare (*ex aequo*). Fete multe, nici una singură.

01.00 Cuba Libre într-un bar la modă, Pueblo Nuevo; premiul FAD pentru restaurarea spațiului urban. Nici o fată: cred că am greșit barul.

01.30 Cuba Libre într-un bar la modă, Sants; finalist al premiului FAD pentru decorațiuni interioare. Fete singure, dar costă.

02.00 Cuba Libre într-un bar la modă, Hospitalet; fără premiu. Multe fete singure. Atmosferă mișto. Muzică live. Mă urc pe scenă, pun mâna pe microfon și cânt. Cântecul e creație proprie. L-am compus special pentru această ocazie. Iată-l:

Enróllate, tío
Enróllate, tío
Enróllate, tío

Enróllate, tío
Enróllate, tío
Si te quieres enrollar
Enróllate, tío
(Refren)
Enróllate, tío
Enróllate, tío (etc.)

Îmi dau seama că le place și-l repet de câteva ori. Pe scenă urcă niște indivizi bine făcuți și mă invită să părăsesc localul. Săptămâna asta am avut de două ori de-a face cu polițaii, așa că accept invitația.

04.21 Vomit într-un strat de flori din Piața Urquinaona.

04.26 Vomit într-un strat de flori din Piața Cataluña.

04.32 Vomit într-un strat de flori din Piața Universității.

04.40 Vomit în pasajul pietonal de la intersecția dintre Muntaner și Muntaner-Aragón.

04.50 Opresc un taxi; îi spun să mă ducă acasă. Vomit în taxi.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Emoțiile, tio

(Refren)

Emoțiile, tio

Emoțiile, tio (etc.)

Îmi dau seama că le place și-l repet de câteva ori. Pe scenă urcă niște indivizi bine făcuți și mă invită să părăsesc localul. Săptămâna asta am avut de două ori de-a face cu polițiști [illegible]

04.21 Vomit într-un strat de flori din Piața Urquinaona.

04.26 Vomit într-un strat de flori din Piața Catalunya.

04.32 Vomit într-un strat de flori din Piața Universității.

04.40 Vomit în pasajul pietonal de la intersecția dintre Muntaner și Muntaner-Aragón.

04.50 Opresc un taxi, îi spun să mă ducă acasă. Vomit în taxi.

ziua 17

11.30 Mă trezesc în patul meu. Nu știu cum am ajuns în el. Sunt tot în costum de toreador, dar am pierdut pălăria, spada și o ureche care, dacă nu mă înșală memoria, îmi fusese dată ca trofeu. Încerc să mă ridic, dar nu pot. De durerea de cap nici nu mai vorbesc. Mă hotărăsc să stau acasă, să mă pun pe picioare. Oricum, azi e duminică și barul doamnei Mercedes și al domnului Joaquín e închis. Tot nu am vești de la Gurb.

14.00 Mă îmbrac și ies să mă plimb. E foarte cald și pe străzi e lume puțină. Multe familii își petrec weekendul în afara orașului, în casa de la țară. Nu-i nimic deschis: nu doar magazinele sunt închise, ci și barurile și restaurantele. Nu-mi pasă. Mi-e atât de rău, încât n-aș putea mânca nimic.

14.20 Găsesc un magazinaș cu articole sportive. E deschis. În timpul săptămânii nu vinde nimica-nimicuța. Probabil că din acest motiv duminica e deschis și închiriază biciclete. Închiriez o bicicletă.

Este un aparat foarte simplu conceput, dar foarte greu de manevrat, pentru că necesită folosirea simultană a ambelor picioare, spre deosebire de mersul pe jos, care îți permite să lași un picior nefolosit cât timp celălalt avansează. Această mișcare sau fracțiune de mișcare (depinde de perspectivă) se numește pas. Dacă atunci când mergi pe jos pui piciorul stâng la dreapta piciorului drept, iar în mișcarea sau fracțiunea de mișcare următoare procedezi invers, adică punând piciorul drept la stânga piciorului stâng, rezultatul se numește mers grațios.

15.00 Drumul prezintă o pantă pronunțată, iar plimbarea cu bicicleta are două părți distincte, și anume: a) coborârea, b) urcușul. Prima parte (coborârea) este o plăcere; a doua (urcușul), un chin. Din fericire, bicicletele au frâne, plasate pe ambele capete ale ghidonului. Când sunt puse în funcțiune, frânele ajută ca bicicleta să nu atingă o viteză prea mare la coborâre. La urcare, frânele fac ca bicicleta să nu se ducă la vale.

17.30 Înapoiez bicicleta. Mișcarea mi-a făcut poftă de mâncare. Găsesc o gogoșerie și mănânc un kilogram de *churros*, un kilogram și jumătate de gogoși simple și trei kilograme de gogoși unse cu miere.

18.00 Mă așez pe o bancă, să-mi fac digestia. Traficul, aproape inexistent până acum, crește de la un moment la altul. Lumea se întoarce în oraș. Pe drumurile de acces se produc blocaje care de multe ori se transformă în blocaje mari. Unele dintre aceste blocaje, mai ales cele care poartă numele de blocaje mari, durează până la weekendul următor, iar săracii oameni (familii întregi, chiar) își petrec viața între o plecare la țară și un blocaj, apoi între un blocaj și o plecare la țară, fără să mai pună în veci piciorul în orașul în care trăiesc, în detrimentul situației economice a familiei și al educației copiilor.

Densitatea traficului este una dintre cele mai serioase probleme ale acestui oraș și unul dintre lucrurile care-l preocupă în mod deosebit pe primarul orașului, cunoscut și sub numele de Maragall. În numeroase ocazii, el a recomandat mersul cu bicicleta și a apărut în ziare cocoțat pe o bicicletă, deși, sincer vorbind, nu părea să fi mers prea departe. Poate că mai mulți locuitori ar merge cu bicicleta dacă orașul ar avea mai puține dealuri, dar e prea târziu acum, cam peste tot s-a construit. O altă soluție ar fi ca primăria să le ofere biciclete celor care locuiesc în partea de sus a orașului; astfel, aceștia ar putea ajunge în centru foarte repede și aproape fără să pedaleze. Odată în centru, primăria (sau o firmă concesionară) ar încărca

bicicletele în camioane și le-ar duce înapoi. Sistemul ăsta ar fi destul de ieftin. Cel mult ar trebui amplasată o plasă sau o saltea în vale, pentru ca cei mai puțin experimentați sau mai nesăbuiți să nu cadă în mare odată încheiată cursa descendentă. Ar mai rămâne de rezolvat, evident, felul în care se pot întoarce acasă cei care au coborât în centru cu bicicleta, dar e o problemă care nu privește primăria, pentru că rolul ei (lucru valabil și în cazul altor instituții) nu este să limiteze inițiativa cetățenilor. Altă invenție: o substanță chimică și un dispozitiv de aprindere care să permită aprinderea trabucurilor printr-o simplă apăsare a unui buton de pe banderolă. Temperatura: 21° C. Umiditate relativă: 75%. Briză moderată. Starea mării: calmă.

19.10 Mă întorc acasă. Pe hol mă întâlnesc cu vecina de la trei și cu fiul său. A blocat o altă mașină când a parcat, iar acum descarcă sacoșele și pachetele. Băiatul ei, prea mic să-și ajute mama la treaba asta, stă pe trotuar și se scobește în nas. Vecina poartă pantaloni scurți și un tricou mulat, două articole de îmbrăcăminte care-l bucură pe privitor.

19.15 După ce-am privit-o un timp pe vecină, ascuns după un copac, mi s-a făcut rușine și m-am oferit s-o ajut la descărcarea și transportul sacoșelor

și al pachetelor. Mă refuză. Îmi spune că face asta în fiecare weekend și deja s-a obișnuit. Insist și-mi permite să iau o pungă de plastic plină cu cârnați. O întreb dacă-s făcuți de ea. Răspuns: nu, i-am cumpărat dintr-un sătuc de lângă La Bisbal, unde am o casă. Întrebare: și de ce veniți să-i mâncați aici? Răspuns: nu înțeleg întrebarea.

19.25 Odată încheiate operațiunile de descărcare și de transport al pachetelor din mașină, urcăm în ascensor. Profit de apropiere pentru a calcula măsurile fizice ale vecinei. Înălțimea vecinei (în picioare): 173 de centimetri; cel mai lung fir de păr (zona occipitală): 47 de centimetri; cel mai scurt (buza de sus): 0,002 centimetri; distanța de la cot la unghie (degetul mare): 40 de centimetri; distanța de la cotul stâng la cotul drept: 36 de centimetri (în poziție de drepți) și 126 centimetri (cu mâinile în șold).

16.26 Scoatem sacoșele și pachetele din ascensor și le depozităm pe palierul de la etajul trei. Vecina îmi mulțumește pentru ajutor și adaugă că m-ar invita la ea, dar copilul e obosit. Trebuie să facă baie, să mănânce și să facă nani, pentru că mâine se duce la școală. Îi spun că nu vreau s-o deranjez și că o să mai fie și alte ocazii, pentru că locuiesc în același imobil. Vecina îmi spune că știe, i-a vorbit

portăreasa despre mine. O fi pus-o la curent cu obiceiurile mele licențioase?

20.00 Absorbit de discuția cu vecina, abia ajung la slujba de la opt. Predică lungă, dar foarte interesantă. Nu vă încredeți în cei care vă amăgesc, mai degrabă încredeți-vă în cei care *nu* vă amăgesc.

21.30 Ajung la gogoșerie exact când se pregătesc să închidă. Iau tot stocul.

22.00 Mănânc tot, uitându-mă la televizor. Hotărât, îmi place vecina. Uneori cauți în alte părți ceva ce e chiar sub ochii tăi. Mai ales nouă, astronauților, ni se întâmplă asta.

23.00 Pijama, dinți. Și dacă mi-aș lua o motocicletă?

23.15 Citesc *O jumătate de secol de coafură în Spania*, volumul I (*Republica și Războiul Civil*).

00.30 Rugăciunile. Nici o veste de la Gurb încă.

ziua 18

07.00 Mă înființez la barul doamnei Mercedes și al domnului Joaquín și-i găsesc, pe doamna Mercedes și pe domnul Joaquín adică, închizând oblonul metalic. Cărui fapt i se datorează această inversare a obiceiurilor? Mai bine zis, cărui fapt i se datorează această alterare a obiceiurilor? Explicație: doamnei Mercedes i-a fost din nou rău azi-noapte și acum domnul Joaquín merge cu ea la dispensar. Din acest motiv, stabilimentul nu va avea program cu publicul, lucru care-l face pe domnul Joaquín să se încrunte. Le propun să lase localul pe mâna mea până se întorc. Domnul Joaquín și doamna Mercedes refuză. Nu vor să mă deranjeze. Îi conving că nu-i nici un deranj, dimpotrivă.

07.12 După o expunere sumară a modului în care funcționează aparatele cel mai des folosite în bar, domnul Joaquín și doamna Mercedes urcă într-un Seat Ibiza și pleacă.

07.19 Fac un tur, trecând în revistă obiectele din dotare. Cred că aș ști să folosesc aparatele, cu excepția unuia foarte complicat, numit robinet.

07.21 Pregătesc cafetiera, ca să nu aștepte clienții prea mult până se încălzește apa.

07.40 Fac sandviciuri în același scop, dar cum termin unul, cum îl înfulec.

07.56 Descopăr un gândac pe tejghea. Încerc să-l strivesc cu o felie de șuncă York, dar fuge și se ascunde în spațiul dintre tejghea și chiuvetă. Își râde de mine, dând din antene. Las' că vezi tu. Insecticid în doze masive.

08.05 Nu găsesc nicăieri halbele de bere. Beau direct de la dozator. Spuma îmi iese prin toți porii. Arăt ca un mielușel.

08.20 Intră primul client. Dă Doamne să nu ceară ceva complicat!

08.21 Primul client se îndreaptă către mine ca să-mi dea bună ziua. Răspund în termeni identici. Mental, le comand cafetierei, frigiderului și croasantelor să-i dea și ele bună ziua. Primul client pare să rămână plăcut surprins de această primire politicoasă.

08.24 Primul client cere o cafea cu lapte. Constat îngrozit că nu s-a încălzit cafetiera. Poate că are un defect din fabricație sau poate că am uitat să apăs pe vreun buton sau pe vreo clapă. Confruntat cu perspectiva ca primul client să plece fără a fi consumat nimic, aleg să bag priza cafetierei în fosele nazale și să-i transmit astfel o parte din încărcătura mea energetică. Cafetiera explodează, dar iese o cafea delicioasă.

08.35 Îi servesc cafeaua cu lapte primului client. Din cauza emoțiilor, vărs cam jumătate. Am încă în nas cablul electric și-mi dau seama (prea târziu) că, în loc de lapte, am pus insecticid în cafea. Temperatura: 21° C. Umiditate relativă: 50%. Vânt slab din nord-est. Starea mării: involburată.

11.25 În timp ce încerc să dezlipesc de pe tavan o omletă din douăzeci și două de ouă, se întoarce domnul Joaquín. Înainte să realizeze care-s pagubele, îi spun c-o să-i plătesc cafetiera, frigiderul, mașina de spălat vase, televizorul, corpurile de iluminat și scaunele. Pentru a-l înveseli, îi spun că au fost mulți clienți. Casa de marcat, pe care el o lăsase goală, conține acum opt pesete. Poate că n-am dat bine restul. În ciuda temerilor mele, domnul Joaquín rămâne indiferent, ca și cum nu l-ar interesa nimic din ce i-am spus. Nici măcar nu e surprins

să mă găsească pe tavan fără scară. Atunci îmi dau seama că s-a întors singur, fără doamna Mercedes. Îl întreb ce s-a întâmplat.

11.35 Domnul Joaquín se încruntă și-mi zice că doamna Mercedes a rămas la spital, iar mâine o să fie operată. Din câte se pare, au apărut niște complicații care fac necesară o intervenție urgentă. În timp ce-mi spune cele de mai sus, închidem barul.

11.55 Mă întorc în oraș cu metroul. Deși toate fetele care călătoresc cu metroul sunt frumoase, nu le dau atenție, pentru că inima mea e dăruită.

12.20 Până la ora mesei, inspectez niște lucrări din centrul orașului. Se pare că e la modă să se construiască mai mult jos decât sus. Clădiri de cinci sau șase etaje deasupra nivelului străzii, cu zece ori cincisprezece etaje subterane, destinate aproape întotdeauna parcărilor sau garajelor. Dintre acestea două, garajele sunt de departe cele mai scumpe. Multe familii înstărite se confruntă cu o dilemă teribilă: să-și trimită copilul la studii în Statele Unite sau să țină mașina în garaj? Până acum câțiva ani, problema asta nu exista, pentru că nu erau mașini, și cu atât mai puțin când nici Statele Unite, nici mașinile nu existau. În acele vremuri de demult,

clădirile abia dacă aveau un etaj subteran numit subsol și folosit fie ca pivniță, fie ca depozit sau temniță.

Totuși lucrurile nu au stat mereu așa. Într-un timp foarte îndepărtat, despre care nu s-au păstrat date în arhivele Terrei, toate casele erau subterane. Oamenii primitivi care construiau imitau construcțiile unor animale precum cârtița, iepurele, viezurele sau rațele (de atunci), și, cum nici unul dintre aceste animale nu știa să pună o cărămidă deasupra alteia, nici oamenilor nu le-a venit ideea asta, neavând alt maestru decât Natura însăși. În acele timpuri existau orașe întregi care nu se ridicau nici cât o palmă deasupra pământului. Faimoasa Babilonie (nu cea care apare în cronici și în cărțile de istorie, ci alta, mai timpurie, situată cam pe unde se află azi orașul Zürich) era clădită sub pământ, cu tot cu celebrele ei grădini suspendate, concepute și realizate de un arhitect și horticultor pe nume Abundio Greenthumb (mai târziu zeificat), care a reușit să facă pomii și plantele să crească în jos.

14.00 Ajung la locul unde se afla ieri gogoșeria și văd că nu mai e. Sunt consternat. Întreb diverși trecători și o găsesc. De fapt, gogoșeria este o dubiță transformată în gogoșerie. Unul dintre pereții laterali ai dubiței poate fi coborât și se transformă în

tejghea. În spate, în dubă, se află gogoșeria propriu-zisă. Acest sistem îi permite patronului să plaseze gogoșeria (cu autorizație din partea autorităților) acolo unde previziunile sunt sau par mai atractive. Așa se face că, în zilele lucrătoare, ea se găsește, de obicei, în partea înaltă a Bonanovei, unde sunt multe licee și unde se bucură de o clientelă numeroasă în rândul elevilor, al profesorilor și al celor care-i însoțesc pe elevi; la alte ore se află în locuri diferite, cum ar fi poarta închisorii Modelo, unde gogoșile sunt cumpărate de avocații care își vizitează clienții, de rudele acestor clienți, de gardienii care-i păzesc pe clienții respectivi și de unii clienți care au reușit să evadeze; alteori e în fața intrării de urgențe a Spitalului Clinic (personal sanitar, pacienți cu răni superficiale și pacienți cu boli ușoare, care își doresc să acceadă la categoria celor cu boli grave), în fața la Plaza de Toros Monumental (turiști și banderilieri nebuni), ori în fața la Palau de la Música Catalana (membrii Orchestrei Orașului Barcelona, secțiunea suflători) și așa mai departe.

15.00 Mă întorc acasă. Pe ușa ascensorului este un anunț pe care scrie: NU FUNCȚIONEAZĂ. Se referă, evident, la ascensor. Mă hotărăsc să urc pe scări.

15.02 În dreptul ușii vecinei mă opresc. Se aud voci. Desfac soneria, îmi introduc cablul electric în urechi și ascult. Ea e! Din câte se pare, fiul ei nu vrea să mănânce salata. Ea insistă, spunându-i că, dacă nu mănâncă, n-o să crească și n-o să fie ca Superman; cum aceste argumente nu-s de ajuns, adaugă că, dacă nu termină toată conopida în mai puțin de cinci minute, îi scoate dinții cu scaunul din bucătărie. Mi-e jenă că am violat intimitatea acestui cămin, las cablurile jos, scoase din cutie, și urc pe scări.

15.15 Mănânc cele zece kilograme de *churros* pe care le-am cumpărat. Îmi plac atât de mult, încât, după ce-l termin pe ultimul, mănânc și hârtia unsuroasă în care au fost înfășurați.

16.00 Întins pe pat, privind fix tavanul din care atârnă niște păianjeni mari cât un pepene, mă gândesc la vecina mea. Oricât mi-aș frământa creierii (deși nu am așa ceva), nu știu cum să intru în vorbă cu ea. Să sun la ușă și s-o invit la cină nu mi se pare nici rezonabil, nici oportun. Poate că invitația ar trebui precedată de un cadou. În nici un caz nu se cade să-i dau bani, dar, dacă m-aș hotărî s-o fac, mai bine în bancnote decât în monede. Bijuteriile presupun o relație mai formală. Parfumul ar fi un cadou perfect, dar e foarte personal;

riscul e să nu nimerești preferințele persoanei căreia vrei să i-l dăruiești. Laxative, emulgatori, unguente, vermicide, antireumatice sau alte produse farmaceutice, exclus. E foarte probabil să-i placă florile și animalele domestice. I-aș putea trimite un trandafir și două duzine de dobermani.

17.20 Mi-e teamă ca nu cumva să privească un posibil cadou din partea mea ca pe o obrăznicie. O să extermin păianjenii cu insecticid.

17.45 Am nevoie de haine. Ies. Îmi cumpăr niște bermude. Mi-ar da un aer dezinvolt, dacă n-aș avea șosetele astea flaușate, dar adevărul e că nu mă pot lipsi de ele fiindcă, deși clima este aproape văratică (cu o ușoară tendință de creștere a temperaturii), metabolismul meu nu se împacă prea bine cu corpul uman. Am tot timpul tălpile, pulpele și mușchii reci; genunchii, în schimb, îmi ard și același lucru se întâmplă cu una dintre fese (cu cealaltă, nu); și așa mai departe. Cu capul e mai rău, poate din cauza intensei activități intelectuale la care-l supun încontinuu. Temperatura capului depășește uneori 150° C. Ca s-o reduc, port tot timpul un joben plin de cuburi de gheață pe care le cumpăr de la benzinărie, dar ușurarea, din nefericire, e de scurtă durată. Gheața se topește imediat, apa fierbe și cilindrul îmi sare de pe cap (primele pe care le-am

avut sunt încă în aer) – acum am îmbunătățit sistemul, fixând borul jobenului de gulerul cămășii cu un elastic rezistent. Am mai cumpărat și trei cămăși cu mânecă scurtă (albastru cobalt, galben, maro), niște mocasini de piele întoarsă ca să-i port fără șosete și un costum de baie cu floricele despre care am primit asigurări că mă va face zeul piscinelor. Doamne-ajută!

19.00 Din nou acasă, stau gânditor în fața televizorului. Urzesc un plan pentru a stabili contactul cu vecina mea fără a trezi suspiciuni în privința intențiilor pe care le am. Exersez în fața oglinzii.

20.30 Mă duc la ea, bat ușor la ușă cu încheieturile degetelor, îmi deschide chiar ea. Îmi cer scuze că o deranjez la o asemenea oră și-i spun (dar e o minciună) că, în timp ce-mi pregăteam ceva de mâncare, mi-am dat seama că n-aveam orez. Ar putea oare să-mi dea o ceșcuță cu orez, și i-o dau înapoi mâine la prima oră, imediat cum se deschide Mercabarna (la 5 dimineața)? Nu mai mult. Îmi dă o ceșcuță cu orez și-mi spune că nu-i nevoie să-i dau înapoi orezul, nici mâine, nici altă dată, vecinii se ajută între ei. Îi mulțumesc. Ne luăm rămas-bun. Închide ușa. Plec în fugă spre apartamentul meu și arunc orezul la gunoi. Planul funcționează mai bine decât mă așteptam.

20.35 Bat din nou la ușa vecinei. Îmi deschide chiar ea. Îi cer două linguri de ulei.

20.39 Bat din nou la ușa vecinei. Îmi deschide chiar ea. Îi cer o căpățână de usturoi.

20.42 Bat din nou la ușa vecinei. Îmi deschide chiar ea. Îi cer patru roșii decojite, fără semințe.

20.44 Bat din nou la ușa vecinei. Îmi deschide chiar ea. Îi cer sare, piper, pătrunjel, șofran.

20.46 Bat din nou la ușa vecinei. Îmi deschide chiar ea. Îi cer două sute de grame de anghinare (fiartă), mazăre, fasole verde.

20.47 Bat din nou la ușa vecinei. Îmi deschide chiar ea. Îi cer jumătate de kil de creveți (fără carcasă), o sută de grame de pește-undițar, două sute de grame de scoici proaspete. Îmi dă două mii de pesete și-mi spune să mă duc la un restaurant și s-o las în pace.

21.00 Sunt atât de deprimat, încât nici nu-mi vine să mănânc cele douăsprezece kile de *churros* pe care le-am comandat acasă. Dicarbocalm, pijama și dinți. Înainte de-a mă culca, îmi recit litaniile cu voce tare. Nici o veste de la Gurb.

ziua 19

07.00 Azi se face o săptămână (în sistem decimal) de la dispariția lui Gurb, iar aniversarea asta, laolaltă cu celelalte lovituri primite din partea sorții în ultimul timp, mă întristează. Pentru a lupta împotriva depresiei, mănânc gogoșile de aseară și ies din casă fără să mă spăl pe dinți.

08.00 Mă înființez în catedrală, cu intenția de-a aprinde o lumânare la Sfânta Rita, pentru ca Gurb să se întoarcă, dar, când să ajung lângă altar, mă împiedic și pânza care-l acoperă ia foc de la lumânare. Incendiul e stins repede, dar nu înainte de-a prăji două gâște din curtea catedralei*. Semn rău.

08.40 Plec și intru într-un bar, iau micul dejun (gogoșile de mai înainte nu se pun), o tortilla cu ton, două ouă prăjite cu sângerete, pastramă și scoici. De băut, bere (un butoi). Gustarea asta ar

* În curtea catedralei din Barcelona sunt treisprezece gâște albe, în amintirea Sfintei Eulalia, care a fost omorâtă la treisprezece ani, în timp ce era cu gâștele la câmp (*n.tr.*).

fi trebuit să mă mai înviorezе, dar nici gând, îmi aduc aminte de doamna Mercedes, care la ora asta cred că e operată. Mă angajez să merg pe jos până la Montserrat (fără să mă dematerializez), dacă se face bine.

09.00 Plimbare pe Ramblas, o iau pe străzi lăturalnice. Partea asta a orașului e atât de pestriță, încât e de ajuns s-o vezi ca să presupui că Barcelona e port la mare, chiar dacă n-ar fi. Întâlnești aici rase din toată lumea (și din alte lumi, dacă mă pun și pe mine la socoteală), și tot aici se încrucișează și se despart cele mai felurite destine. Din drojdia istoriei s-a format acest cartier și tot ea o hrănește acum cu odrasle – una dintre ele, în treacăt fie zis, doar ce mi-a șutit portofelul.

09.50 Îmi continui plimbarea și reflecțiile pe care mi le provoacă. Ca să trec neobservat, mă hotărăsc să adopt constituția fizică a unui om de rasă neagră (dar cu fizionomia și statura lui Luciano Pavarotti), pentru că aceasta e majoritară în zonă. Dintre toți oamenii, cei cărora li se spune negri (pentru că așa sunt) par să fie cel mai bine dotați: mai înalți, mai puternici și mai agili decât albii, dar la fel de proști. Albii totuși nu-i apreciază prea mult, poate pentru că există în subconștientul colectiv amintirea unui timp foarte îndepărtat, în care negrii au fost

rasa dominantă, iar albii, cea dominată. Bogăția imperiului negru venea din culturile de pomi fructiferi ale căror roade le exportau în toată lumea. Cum celelalte rase se ocupau numai de vânătoare, necunoscând agricultura și pescuitul, regimul lor alimentar era de-a dreptul nociv și aveau disperată nevoie de fructe pentru a reduce nivelul colesterolului. Opulența și puterea imperiului negru au durat atâta timp cât a durat cultivarea intensivă a portocalilor și a perilor, a piersicilor și a caișilor. Declinul a început cu împăratul Baltazar al II-lea, străbunicul celuilalt Baltazar, care s-a dus la Betleem împreună cu Melchior și Gaspar. Baltazar al II-lea, cu ajutorul lui Mentecato*, a tăiat toți pomii fructiferi din imperiu și a cultivat mir pe tot terenul fertil, or mirul, atunci, ca și acum, era un produs care nu se bucura de prea multă căutare pe piață.

11.00 Ajung într-o piațetă construită în urma dărâmării unor case**. În centrul ei se înalță mândru un palmier pleșuv ca un spân. Numeroși bătrânei stau și se usucă la soare, așteptând o rudă care să vină să-i caute. Săracii, nu știu că mulți dintre ei nu vor fi culeși de pe stradă, pentru că rudele lor

---

* (Sp.) Om fără minte, prostănac, neghiob (*n.tr.*).

** Cuvântul ales aici de autor, *manzanas*, cuprinde omonimia „case" – „meri" (*n.tr.*).

au plecat în croazieră în fiordurile norvegiene. Pe ici, pe colo, îi poți vedea pe bătrâneii abandonați cu o vară în urmă, într-un stadiu avansat de mumifiere, și pe bătrâneii abandonați de cincisprezece zile, adaptați la mediu într-un fel deloc plăcut. Mă așez lângă unul dintre aceștia din urmă și citesc suplimentul literar al unui ziar din Madrid pe care cineva, din aceleași motive ca mine, l-a lăsat pe bancă.

12.00 Piațeta e invadată de cete de copii care au ieșit de la școală. Joacă baschet, *diabolo* și baba oarba. Văzându-i, mă întristez și mai tare. Pe planeta mea nu există copilărie. La naștere, ne e introdusă în organul cognitiv doza necesară (și autorizată) de înțelepciune, inteligență și experiență; dacă plătim în plus, ni se introduc și o enciclopedie, un atlas, un calendar perpetuu, un număr nedefinit de rețete de bucătărie recomandate de Simona Ortega și ghidul Michelin (verde și roșu) al iubitei noastre planete. Când ajungem la majorat, înaintea examenului, ne sunt introduse codul rutier, normele municipale și o selecție din cele mai reprezentative recomandări ale tribunalului constituțional. Dar copilărie în adevăratul sens al cuvântului nu avem. Fiecare duce viața care i se potrivește (și cam atât), nu-și complică nici viața lui, nici pe a altora. Oamenii, în schimb, asemenea insectelor, dacă

timpul le îngăduie, trec prin trei faze sau etape de dezvoltare. Celor care se află în prima fază li se spune copii, celor din a doua, muncitori, iar celor din a treia, pensionari. Copiii fac ceea ce li se spune; muncitorii, la fel, dar sunt plătiți pentru asta; pensionarii primesc și ei niște bani, dar nu sunt lăsați să facă nimic, pentru că le tremură mâinile și scapă totul pe jos, mai puțin bastonul și ziarul. Copiii nu-s de cine știe ce folos. Înainte erau folosiți pentru a scoate cărbunii din mină, dar progresul a dus la eliminarea acestei funcții. Acum apar după-amiaza la televizor, unde sar, strigă și vorbesc o limbă obscură și absurdă. Pentru oameni, ca și în cazul nostru, există și o a patra etapă sau condiție, neretribuită, anume cea de zdohnitură, dar mai bine să nu vorbim despre asta.

14.00 Tot uitându-mă la copii și la bătrâni, reflectând la propria existență, m-a cuprins o tristețe fără margini. Am plâns copios. Întrucât condiția mea umană, așa cum am mai spus, este de suprafață, nu dispun de glande care să compenseze ceea ce consum sau elimin, așa că lacrimile, transpirația (și răhățelul care mi-a scăpat adineauri) mi-au redus considerabil dimensiunile. Acum abia măsor 40 de centimetri. Sar de pe bancă și alerg printre picioarele trecătorilor până ajung într-un loc sigur, unde pot să mă refac.

14.30 Mă hotărăsc să adopt înfățișarea scriitorului Manuel Vázquez Montalbán și merg să mănânc la Casa Leopoldo.

16.30 Mă întorc acasă. Sun la barul doamnei Mercedes și al domnului Joaquín, ca să întreb cum a decurs operația doamnei Mercedes. Răspunde un individ care spune că e un prieten al domnului Joaquín și-i ține locul cât timp domnul Joaquín îndeplinește funcția (neretribuită) de însoțitor al doamnei Mercedes în spitalul în care a fost operată în cursul dimineții de azi. Îi mulțumesc pentru informații și închid.

16.33 Sun din nou la bar și-l întreb pe individul care îndeplinește funcțiile domnului Joaquín (la bar) dacă operația a decurs bine. Da. Operația a decurs bine, iar doctorii au calificat rezultatul drept satisfăcător. Îi mulțumesc pentru informații și închid.

16.36 Sun din nou la bar și-l întreb pe individul care îndeplinește funcțiile domnului Joaquín (la bar) dacă doamna Mercedes poate primi vizite la spitalul unde e internată. Da. De mâine, între 10.00 și 13.00 și de la 16.00 la 20.00. Îi mulțumesc pentru informații și închid.

16.39 Sun din nou la bar și-l întreb pe individul care îndeplinește funcțiile domnului Joaquín (la

bar) la ce spital este doamna Mercedes. La spitalul Santa Tecla, din cartierul Horta. Îi mulțumesc pentru informații și închid.

16.42 Sun din nou la bar și-l întreb pe individul care îndeplinește funcțiile domnului Joaquín (la bar) dacă la spitalul Santa Tecla se poate ajunge cu bicicleta. Îmi închide înainte să apuc să-i mulțumesc pentru informații și înainte să mi le dea. Temperatura: 26° C. Umiditate relativă: 74%. Vânt slab. Starea mării: calmă.

17.00 Mă întind pe canapea să-mi fac siesta, dar e foarte cald și hainele mi se lipesc de corp. Situația este agravată de faptul că tapiseria canapelei e din material plastic, iar conținutul pernuțelor e de asemenea din material plastic, la fel ca arcurile, picioarele și toate celelalte obiecte și piese de mobilier din casă. Alternativa ar fi produsele de origine vegetală, precum lemnul și bumbacul, sau chiar animală, precum lâna și pielea, dar îmi provoacă o asemenea greață, încât doar gândindu-mă la ele mi se întoarce stomacul pe dos. Îmi introduc un pantof în gât și evit astfel eliminarea unei mese delicioase și deja plătite.

17.10 Neputând dormi, din cauza căldurii, mă hotărăsc să adopt înfățișarea lui Mahatma Gandhi,

ceea ce îmi asigură un veşmânt comod şi răcoros, precum și o umbrelă bine-venită în perioada asta a anului.

17.50 Somn agitat. Mă trezesc neliniștit, transpirat. Nevoie imperioasă de a mânca *churros* sau, în lipsa lor, măcar s-o văd pe vecină.

18.00 Deschid cu grijă ușa apartamentului. Cercetez scara. Nimeni. Ies pe palier. Închid cu grijă ușa apartamentului.

18.01 Urc cu grijă scara. Nu e nimeni care să mă vadă. Mă opresc cu grijă în fața ușii vecinei.

18.02 Lipesc cu grijă ambele urechi de ușa vecinei. Nu se aude nimic.

18.03 Examinez cu grijă broasca de la ușa vecinei. Din fericire, e o broască de maximă siguranţă (cu cele normale nu te poţi descurca) şi o scot fără nici o problemă. Ușa se deschide cu grijă! Ce emoții!

18.04 Intru cu grijă în apartamentul vecinei. Închid ușa după mine și pun broasca la loc. Holul este mobilat simplu, dar cu bun-gust. Las umbrela în suport.

18.05 Merg cu grijă până-n camera cea mai apropiată, unde, din câte îmi dau seama, este sufrageria. E posibil să fie sufrageria. Deși apartamentul este identic cu al meu, camerele sunt distribuite cu totul altfel, pentru că la fel sunt și obiceiurile și nevoile mele. Mai bine nu intru în detalii.

18.07 Examinez cu grijă camera. E mobilată cu un gust desăvârșit. Mă așez pe canapea, îmi încrucișez picioarele: este elegantă și comodă. Mă așez pe un fotoliu tapisat cu stofă. N-apuc să-mi încrucișez picioarele, că fotoliul mă mușcă de pulpă. Eroare de apreciere: nu era un fotoliu, ci un buldog, care dormea făcut covrig.

18.09 Parcurg restul casei în mare viteză, urmărit de buldog. Mă hotărăsc să nu mai acționez cu grijă.

18.14 Reușesc să mă pun la adăpost de fălcile buldogului urcându-mă pe tavan. Buldogul stă în dreptul meu. Așteaptă să cad. Latră într-un mod cu totul nepoliticos, arătându-și în același timp colții mari, ca niște banane. Dacă ar fi fost un fotoliu, cum am crezut, mi-ar fi fost frică. Cu atât mai mult când e vorba de un buldog!

19.15 A trecut o oră de când stau pe tavan, iar buldogul nu pare obosit, nici plictisit. Am încercat

să-l hipnotizez, dar creierul lui e atât de simplu, încât abia există o deosebire între starea de trezie și cea de letargie. Cu mari eforturi am reușit să-l fac să se uite cruciș – tot însetat de sânge pare să fie, dar acum e foarte urât.

20.15 Au trecut două ore de când stau pe tavan, și pocitania nu se dă bătută. Sper că până la urmă o să i se facă lehamite și o s-adoarmă, dar mă neliniștește posibilitatea ca vecina să se întoarcă și să găsească un hindus lipit de tavan.

20.30 O analiză fiziologică a câinelui îmi relevă că e un animal cu o structură moleculară foarte simplă. Poate că aici se ascunde soluția.

20.32 Gata. Cu o manevră scurtă și deloc complicată, îl transform pe buldog în patru pechinezi și-mi mai rămâne și de-un hamster. Cobor de pe tavan și mă descotorosesc de pechinezi cu câteva șuturi.

20.40 Trebuie să mă grăbesc dacă vreau să inspectez casa vecinei înainte să se întoarcă. Ea sau fiul ei. Ciudat că încă nu s-a întors de la școală. În cel mai bun caz, a fost pedepsit să stea după ore, pentru că e imbecil.

21.00 Declar inspecția închisă. Iată datele pe care le-am adunat despre vecină. Nume: Antonio Fernández Calvo; vârstă: 56 de ani; sex: bărbătesc; stare civilă: văduv; profesie: agent de asigurări.

21.05 Deduc că am greșit apartamentul. Ies cu grijă, pun din nou broasca la loc, închid cu grijă apartamentul.

21.30 Mai deprimat ca niciodată. Nici la vederea gogoșilor pe care mi le aduce portăreasa nu mă bucur. Mă hotărăsc să joc șah de unul singur. Singura mutare la care mă pot gândi: P4R. Adevărul e că niciodată nu mi-a prea plăcut genul ăsta de jocuri. Gurb, în schimb, era împătimit. Jucam uneori partide interminabile de șah și de fiecare dată folosea matul începătorului. Mă las pradă nostalgiei în timp ce mănânc *churros* cu amândouă mâinile.

22.00 Îmi pun pijamaua. Va trebui s-o spăl în una dintre zilele astea. Mă așez în pat și citesc *Delicios de tâmpă*, o comedie satirică în trei acte și cinci scene. O femeie are întotdeauna câștig de cauză dacă știe să aplice fardurile unde trebuie. Poate că n-am înțeles bine morala. Sunt un pic distrat din cauza emoțiilor prin care am trecut azi. Îmi spun rugăciunile și mă culc. Nici o veste de la Gurb încă.

01.30 Mă trezește un zgomot asurzitor. Pământul a apărut, cu milioane de ani în urmă (sau mai mult), în urma unor cataclisme îngrozitoare: apele oceanelor, înfuriate, au devastat țărmurile, au îngropat insule, munți uriași s-au prăbușit, în timp ce vulcani aprinși dădeau naștere altora noi și cutremurele mutau continentele. În amintirea acestui fenomen, primăria trimite noapte de noapte niște mașini, numite camioane de gunoi, iar ele reproduc, sub ferestrele cetățenilor, acel vacarm teluric. Mă ridic, fac pipi, beau un pahar de apă și mă culc la loc.

ziua 20

07.00 Mă cântăresc pe cântarul din baie. 3 kile și 800 de grame. Având în vedere că sunt intelect în stare pură, e o nenorocire. Mă hotărăsc să fac exerciții în fiecare dimineață.

07.30 Ies, hotărât să alerg zece kilometri. Mâine, doisprezece. Poimâine, cincisprezece și așa mai departe.

07.32 Trec prin fața unei brutării. Îmi cumpăr o prăjitură cu semințe de pin și-o mănânc în timp ce merg spre casă. S-alerge cine-o vrea.

07.35 La intrare mă întâlnesc cu portăreasa. Încep o conversație banală, în aparență, dar tendențioasă. Vorbim despre timp. Suntem de acord că e puțin cam cald.

07.40 Vorbim despre cât de greu se circulă. Insistăm asupra zgomotului îngrozitor pe care-l fac motocicletele.

07.50 Vorbim despre cât e de scump totul. Comparăm prețurile de azi cu cele de altădată.

08.10 Vorbim despre tinerii din ziua de azi. Înfierăm lipsa lor de entuziasm.

08.25 Vorbim despre problema drogurilor. Cerem pedeapsa cu moartea pentru cine le vinde și pentru cine le cumpără.

08.50 Vorbim despre vecini (cald, cald!).

09.00 Vorbim despre Leibniz și despre noul sistem privitor la natura și comunicarea substanțelor (rece, rece!).

09.30 Vorbim despre vecina mea (era și cazul, ce dracu'!). Portăreasa spune că ea (vecina) este o femeie de treabă, care achită cu sfințenie fondul de rulment, dar nu frecventează (vecina) ședințele de bloc cu asiduitatea cu care s-ar cuveni. O întreb dacă este căsătorită (vecina) și-mi răspunde (portăreasa) că nu. Întreb dacă ar trebui să înțeleg din asta că pe băiat îl are din afara căsătoriei. Nu, a fost căsătorită (vecina) cu un neica nimeni, care nu era bun la nimic, după părerea ei (a portăresei), de care s-a despărțit (vecina) acum câțiva ani. El (neica nimeni) își vede copilul (al vecinei și al lui neica nimeni) în weekend. Judecătorul l-a

condamnat (pe neica nimeni) să-i plătească (vecinei) pensie alimentară, dar ei (portăresei) i se pare că nu se conformează (neica nimeni), cel puțin nu cu asiduitatea cu care s-ar cuveni. Ea (vecina), adaugă ea (portăreasa), nu se vede cu altcineva, nici măcar ocazional. Sigur s-a învățat minte (vecina), crede ea (portăresa). Deși asta pe ea (pe portăreasă) n-o privește, adaugă ea (portăreasa). În ce-o privește pe ea (pe portăreasă), fiecare poate să facă ce vrea, atâta timp cât nu face ceva strigător la cer. Și, da, între patru pereți (pereții vecinei). Și în liniște. Și până la ora unsprezece, când ea (portăreasa) se culcă. Îi iau mătura și i-o rup în cap.

10.30 Urc la apartamentul meu. Mă hotărăsc să adopt aparența lui D'Alembert și s-o vizitez pe doamna Mercedes la spitalul unde se reface, dacă o vrea Dumnezeu, de pe urma operației căreia a fost supusă.

10.50 Mă înființez la spital. E o clădire destul de urâtă și foarte rece. Totuși oamenii vin grămadă aici, iar unii chiar se grăbesc să ajungă.

10.52 Întreb, la biroul de informații din hol, în ce cameră se află doamna Mercedes și însoțitorul ei, domnul Joaquín. Ambii se află în camera 602.

10.55 Mă plimb la etajul șase, în căutarea camerei 602.

10.59 Găsesc camera 602, bat cu încheieturile degetelor și vocea domnului Joaquín mă autorizează să intru. Așa fac.

11.00 Doamna Mercedes stă în pat, dar e trează și arată bine. Mă interesez de sănătatea ei și-mi spune că se simte slăbită, dar plină de viață. De dimineață a băut o ceașcă mare de ceai de mușețel, îmi spune. Îi dau cadoul pe care l-am adus pentru ea: un trenuleț electric. Îi spun că, dacă o găsesc mâine în viață, îi aduc linia de garaj și trecerea de nivel.

11.07 Domnul Joaquín n-a dormit bine și este abătut. Afirmă că atât el, cât și soția lui, doamna Mercedes, au o vârstă la care e mai bine să primească totul cu calm. Criza doamnei Mercedes a fost un avertisment, spune el. În timpul nopții a meditat și s-a gândit că poate ar fi mai bine ca în anii care le-au rămas să se odihnească, să călătorească și să-și îngăduie unele plăceri. S-a mai gândit, adaugă el, că poate e timpul să vândă barul. Afacerea merge, dar dă multe bătăi de cap, și mai potrivit ar fi să fie condusă de un tânăr, zice el. S-a mai gândit, adaugă, că s-ar putea ca eu să fiu interesat de bar.

Domnul Joaquín crede că aș fi înzestrat pentru o astfel de afacere și că-mi place munca asta.

11.10 În pofida slăbiciunii ei, doamna Mercedes afirmă că e de acord cu cele spuse de soț. Ambii ar vrea să știe care este opinia mea în această privință.

11.12 Prima mea reacție este pozitivă. Consider că sunt pregătit să conduc un bar și cred chiar că aș putea veni cu unele idei inovatoare, ba chiar îndrăznețe. De exemplu, cred că afacerea ar putea fi extinsă cumpărând imobilul alăturat (fabrica de automobile Volkswagen) și deschizând acolo o gogoșerie. Domnul Joaquín mă întrerupe și-mi spune că nu e cazul să mă grăbesc. De fapt, spune el, era doar o idee. Trebuie lăsată să se coacă, adaugă. Deocamdată, continuă, ar fi mai bine să plec, pentru că operația a fost o încercare grea pentru doamna Mercedes. Are nevoie de odihnă. Plec, dar le promit să mă întorc mâine pentru a continua discuția.

11.30 Mă plimb prin spital, pierdut în gânduri, dar și pierdut pur și simplu. Propunerea domnului Joaquín m-a cufundat într-un noian de gânduri contradictorii. Acum, după entuziasmul inițial, cântărind lucrurile la rece, înțeleg că prima mea

reacție a fost excesiv de optimistă. Evident că nu m-aș putea ocupa de bar. Posibilitatea de-a închiria sau de-a cumpăra un bar în scopul exploatării (lucrative) nici măcar nu figurează pe foaia de ordine care ne-a fost dată la începutul misiunii noastre spațiale. Sigur că nu există nici o interdicție strictă. Va trebui să verific. Temperatura: 26° C. Umiditate relativă: 70%. Vânt ușor din sud-est. Starea mării: ușor agitată.

12.30 Continui să mă plimb prin spital, fără să găsesc o cale de ieșire. În schimb, găsesc cantina spitalului. Mă hotărăsc să fac o pauză și să mănânc ceva, deși e cam devreme. Se gândește mai bine cu burta plină, spun cei care au burtă.

12.31 Cantina e goală. Din fericire, e bine aprovizionată și-mi place că aici se practică autoservirea; în felul ăsta, pot mânca așa cum îmi place, fără să dau explicații nimănui. Dacă mi se năzare să înmoi ardeii de Padrón în cafeaua cu lapte, ce? Aud?

13.00 Cu cât mănânc mai mult și cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mi se pare mai nebunească ideea de-a mă stabili pe Terra. Mai ales că asta ar însemna să abandonez misiunea care ne-a fost încredințată mie și lui Gurb (dispărut). Ar fi un adevărat act de trădare – un argument care nu

cântărește însă prea mult, pentru că, în fond, nu e decât o problemă de principiu, iar principiile mi le-am vârât într-un loc pe care oamenii îl numesc fund. Mai mult cântărește, în schimb, argumentul fiziologic. Nu știu cât timp poate rezista organismul meu la condițiile de viață de pe planeta asta atât de vitregă. Habar n-am cărui tip de pericole m-aș expune. Nu știu nici măcar dacă prezența mea aici reprezintă un pericol pentru oameni. E un fapt demonstrat că încărcătura mea energetică și constituția mea cauzează probleme. Nu poate fi întâmplător faptul că ascensorul din blocul meu e tot timpul stricat sau că emisiunile încep mai târziu când vreau eu să mă uit la televizor (sau să le înregistrez). Puțin mai înainte, când mă plimbam pe holurile spitalului, am auzit o conversație care m-a îngrijorat. Un doctor îi spunea unei asistente, încruntat, că aparatele din spital o luaseră razna în dimineața aceea. Din câte se pare, bolnavii de la reanimare dansau lambada, iar pe ecranul ecografului apărea Luis Mariano cântând *Maitechu mía.* Aceste fenomene inexplicabile, a adăugat doctorul încruntat, au început pe la 10.50. Ca și cum la ora aia, a spus el, ar fi intrat un marțian în spital. M-a jignit confundându-mă cu unul dintre țopârlanii ăia care nu știu decât să joace golf și să-și vorbească de rău serviciul, dar am avut mare grijă să-mi ascund enervarea.

Pot să-mi modific oricând fiziologia, s-o adaptez structurii moleculare a ființelor umane. Dacă m-aș hotărî s-o fac, ar trebui să-mi aleg cu grijă modelul, pentru că procesul e ireversibil. E o decizie majoră. Ce s-ar întâmpla dacă, după efectuarea schimbării, aș constata că nu sunt fericit? Ce m-aș face dacă relația cu vecina mea s-ar termina rău? Aș putea depăși dorul de fosta mea țară? Care ar fi conjunctura economică după '92? Prea multe necunoscute. Dac-aș avea pe cineva cu care să pot vorbi despre problemele mele!

13.30 Mă hotărăsc să plec. Când încerc să plătesc, descopăr că nu era o autoservire. De fapt, nici cantină nu era. Ies fără să fiu văzut.

14.15 Mă opresc pe o bancă din Piața Catalonia, să reflectez. Mi-e clar că singurul lucru rezonabil pe care-l pot face e să declar misiunea încheiată și să plec. Nu știu dacă obiectivele misiunii au fost îndeplinite, dar, până la urmă, e totuna. În fond, n-o să citească nimeni raportul. Problema e că nu mă pot întoarce singur. Nava e stricată și nu știu s-o repar. Chiar dacă s-ar repara singură, n-aș ști s-o pornesc, cu atât mai puțin s-o pilotez. O navă de felul ăsta e făcută pentru a fi condusă de două entități. Astfel e înlăturată posibilitatea ca o entitate răuvoitoare să folosească nava în interes per-

sonal, pentru a agăța sau pentru a face taximetrie. Aș putea cere ajutorul Stației de Legătură AF, din constelația Antares, dar nu s-ar rezolva mare lucru. În cazul în care ar trimite o navă în ajutorul meu, ea ar fi condusă de două entități, iar dacă una dintre ele ar veni cu mine, cealaltă cum s-ar întoarce?

15.00 Mă hotărăsc să las în urmă gândurile astea și Piața Catalonia, pentru că porumbeii m-au acoperit cu excremente din cap până-n picioare și japonezii mă fotografiază, crezând că sunt un monument național.

15.45 Acasă. În apartament e cald, mai ales la ora asta. Aș instala un aparat de aer condiționat, dacă n-ar produce o vibrație care-mi nenorocește încheieturile. La fel pățesc și cu frigiderul: stă cât stă liniștit și dintr-odată, fără să-ți fi dat vreun semn, îl apucă un tremurat care mă calcă pe nervi. Ieri, ca să nu mă întorc prea departe în timp, n-am făcut decât să pornesc robotul de bucătărie și mi-am rupt femurul în trei locuri. Noroc că am piese de schimb. Ventilatorul e mai ușor de suportat, deși, când e pornit, mă apucă amețeala, pentru că nu-mi pot lua ochii de la elice. La urma urmelor, cel mai bine e să te lipsești de aparatele astea și să mai dai jos din haine pe măsură ce crește temperatura. Rămân în cămașă și șosete.

17.00 Nu există, în tot Universul, lucru mai de mântuială făcut, nici sculă mai proastă decât corpul uman. Urechile singure, lipite alandala de craniu, ajung pentru a-l descalifica. Picioarele sunt ridicole; intestinele, revoltătoare. Craniile au un rânjet din cale-afară de nepotrivit. Oamenii sunt de vină doar până la un punct. Adevărul este că n-au avut noroc cu evoluția.

18.00 Ies să fac o plimbare. Străzile sunt mai însuflețite decât de obicei, pentru că, odată cu venirea căldurii, orice bun cetățean se grăbește să-și ocupe locul la terasele pe care barurile le amenajează între tomberoane. Aici bunul cetățean surzește, se contaminează și se intoxică, achită nota de plată și se întoarce acasă. Inspirat de un asemenea exemplu, îmi cumpăr un cornet de înghețată. Fiind prima oară când văd un astfel de produs, mănânc mai întâi cornetul. Apoi nu știu ce să fac cu bila din mâini. Am încurcat-o. Dispar și arunc ce-a rămas din înghețată într-un coș de gunoi.

18.40 În drum spre casă, o văd în depărtare pe vecină. O întâlnire cu adevărat providențială. Din motive de bună-creștere, fac tot posibilul să nu fiu văzut, dar iau ferma decizie să clarific relația noastră în cursul zilei de azi. Cumpăr coli dintr-o papetărie și timbre de la poștă. Temperatura: 28° C.

Umiditate relativă: 79%. Vânt potolit. Starea mării: calmă.

19.00 Mă închid în casă, mă spăl pe dinți și pun pe masă toate lucrurile de care am nevoie pentru a scrie o scrisoare: un top de hârtie, un transparent, o călimară, peniță, toc, sugativă, pix (de rezervă), dicționarul María Moliner, un manual de corespondență (amoroasă și comercială), o culegere de proverbe, antologia poeziei spaniole a lui Sáinz de Robles și codul de bune maniere scos de *El País.*

19.45 „Adorabilă vecină,

Sunt tânăr și plăcut la înfățișare, romantic și tandru. Am o situație economică bună și sunt foarte serios în chestiunile serioase (dar știu să mă distrez). În afară de *churros*, îmi mai place să călătoresc cu metroul, să-mi lustruiesc pantofii, să mă uit la vitrine, să scuip la distanță, dar și fetele. Urăsc verdeața în toate manifestările sale, spălatul pe dinți, să scriu cărți poștale și să ascult emisiuni radiofonice. Cred că aș putea fi un soț bun (dacă e cazul) și un tată bun (am multă răbdare cu copiii). Ți-ar plăcea să mă cunoști mai bine? Te aștept la 9.30. Mâncare (gratis) și băutură. O să vorbim despre ceea ce ți-am spus și despre alte lucruri, hi, hi. R.S.V.P. Sunt îndrăgostit lulea."

19.55 Recitesc ce-am scris. Rup scrisoarea.

20.55 „Dragă vecină,

Locuim în aceeași clădire și m-am gândit că ar fi de dorit să ne cunoaștem mai bine. Vino diseară la 9. O să fac ceva de mâncare și-o să abordăm subiecte referitoare la imobil (și nimic altceva). Un salut cordial, vecinul tău."

21.05 Recitesc ce-am scris. Rup scrisoarea.

21.20 „Stimată vecină,

Am mâncare-n frigider și mi-e teamă c-o să se strice. Nu vii s-o terminăm? În treacăt, am putea vorbi despre imobil și despre reparațiile necesare (motor nou pentru ascensor, restaurarea fațadei etc.) Te aștept pe la 10. Cu respect, un vecin."

21.30 Recitesc ce-am scris. Rup scrisoarea.

22.00 „Am casa plină de crăpături ..."

22.20 „Mâncarea a făcut viermi ..."

23.00 Cinez singur în restaurantul chinezesc din colțul străzii. Fiind singurul mesean, patronul se așază la masa mea și face conversație. Îl cheamă Pilarín Kao (a fost botezat de un misionar lipsit de scrupule) și s-a născut la Kiang-Si. A emigrat în

copilărie la San Francisco, dar a greșit vasul și a ajuns la Barcelona. N-a învățat alfabetul latin, așa că nu și-a dat nici acum seama de greșeala făcută, iar eu nu consider că e necesar să-l lămuresc. E însurat și are patru copii: Pilarín (primul născut), Chiang, Wong și Sergi. Lucrează din zori și până-n seară, de luni până sâmbătă. Duminica e ziua lui liberă; o petrece căutând (în van), împreună cu familia, podul Golden Gate. Îmi spune că speră să se întoarcă în China, pentru asta muncește acum. Mă întreabă cu ce mă ocup. Pentru a nu-l zăpăci, îi spun că sunt cântăreț de bolerouri. A, îi plac mult bolerourile, spune, îi aduc aminte de Kiang-Si, mult iubita lui patrie. Mă invită la un păhărel de rachiu chinezesc, făcut chiar de el prin distilarea resturilor pe care clienții le lasă în farfurii. E un lichid maroniu nu foarte dens, cu un gust greu de descris, dar extrem de aromat.

00.00 Cântăm *Bésame mucho*. Încă un păhărel.

00.05 Cântăm *Cuando estoy contigo* (*Când sunt cu tine*). Încă un păhărel.

00.10 Cântăm *Tú me acostumbraste* (*M-ai făcut să mă obișnuiesc cu tine*). Încă un păhărel.

00.15 Ne facem cozi din tăieței, cântăm *Anoche hablé con la luna* (*Azi-noapte-am vorbit cu luna*) și ieșim să căutăm podul Golden Gate. Pentru ca drumul să fie mai distractiv, iau sticla.

00.30 Coborâm pe Balmes cântând *De nuevo frente a frente* (*Din nou față-n față*) și-i întrebăm pe toți cei care ne ies în cale dacă au văzut un pod suspendat. Ne prăpădim de râs!

00.50 Ne așezăm la intrarea Băncii Atlántico și cântăm *Cuidado con tus mentiras* (*Ai grijă cum mă minți*). Plângem.

01.20 Ne așezăm pe scările catedralei și cântăm *Permíteme aplaudir por la forma de herir mis sentimientos.* (*Permite-mi să te aplaud pentru felul în care-mi rănești sentimentele*). Plângem.

01.40 Ne întindem pe jos în Piața San Felipe Neri și cântăm *Más daño me hizo tu amor* (*Mult rău mi-a făcut dragostea ta*). Plângem.

02.00 Dăm ocoluri Sagradei Familia, cântând cât putem de tare. Podul Golden Gate nu se vede pe nicăieri, dar la al treilea ocol Subirachs scoate capul pe fereastră să vadă ce se întâmplă. Îi cântăm *Voy a apagar la luz para pensar en ti* (*O să sting lumina ca să mă gândesc la tine*).

02.20 Oprim un taxi, urcăm și-i spunem taximetristului să ne ducă în China. În taxi cântăm *Se me olvidó que te olvidé* (*Am uitat că te-am uitat*).

02.30 Taximetristul ne lasă la poarta secției de poliție și ne mai și pune să-i plătim cursa. Nu-i lăsăm bacșiș.

02.55 Admonestat de autorități, mă întorc acasă. Urc scările în patru labe. Dă Doamne să nu mă vadă vecina în halul ăsta.

03.10 Totul se învârte. Bolborosesc niște rugăciuni și mă vâr în pat. Nici o veste de la Gurb.

ziua 21

09.20 Mă trezesc apăsat de o senzație stranie. Îmi ia o vreme să-mi aduc aminte ce-am făcut cu o noapte în urmă. Amintindu-mi cele întâmplate, înțeleg de unde vin durerea de cap și greața, dar nu și de ce sunt atât de îngrijorat. Oricât m-aș strădui, nu-mi amintesc când am scos patul pe balcon și cu atât mai puțin când am cumpărat lenjeria asta cu imprimeuri sexy. Alung porumbeii care-și fac curte pe pătura mea și mă ridic.

09.30 În dulăpiorul cu medicamente nu găsesc dicarbocalmul; în schimb, găsesc o sticlă de lichior de mentă. Mă țicnesc? Aș merita-o, mi-am băut mințile.

09.40 Sună cineva la ușă. Deschid. Un băiat cu un pachet. În pachet, douăsprezece costume de in Toni Miró, pe care, conform chitanței, le-am comandat ieri. Nu pricep ce-mi spune băiatul, dar nu mă simt în stare să-l contrazic. Plătesc și băiatul pleacă.

09.50 Sună cineva la ușă. Deschid. Un băiat cu un pachet. În pachet, cinci kile de caviar Beluga și douăsprezece sticle de șampanie Krugg, pe care, conform chitanței, le-am cumpărat eu însumi ieri de la Semon. Habar n-am. Plătesc și băiatul pleacă.

10.00 Sună cineva la ușă. Deschid. Sunt niște muncitori care au venit să instaleze jacuzziul pe care l-am cumpărat eu însumi ieri. Îi las cu aparatele de sudură în mâini, distrugând pereții.

10.05 Ies din apartament destul de amețit. Cobor scările cu pași nesiguri. Ca să nu cad, mă hotărăsc să mă așez și să cobor alunecând de pe o treaptă pe alta. Când trec prin dreptul ușii vecinei, accelerez, ca să nu fiu surprins în această postură vexatorie.

10.12 La poartă mă așteaptă portăreasa, încruntată. Încerc s-o evit, dar îmi blochează calea. Îmi spune că nu se mai poate – e foarte liberală în gândire, dar când în joc e reputația blocului nu face compromisuri și nu poate să accepte ceva atât de scandalos. Treaba mea dacă vreau să-mi distrug sănătatea, să-mi risipesc averea și să-mi calc în picioare renumele, dar restul îi afectează pe toți locatarii, iar asta nu se admite. În secunda următoare îmi rupe mătura (nouă) în cap.

10.23 Urc în autobuz. Șoferul îmi ordonă să mă dau jos. Cât timp e el șofer, declară, în autobuzul lui nu urcă indivizi de teapa mea.

11.36 După o plimbare de o lungime considerabilă, ajung la spitalul unde încă e internată doamna Mercedes. Înainte de-a intra, câteva asistente dotate cu furtunuri îmi fac fumigații din cap până-n picioare. Mă întreb ce s-o fi întâmplat pe-aici.

11.40 În camera 602 o găsesc pe doamna Mercedes, care arată mult mai bine decât ieri. Domnul Joaquín pare a-și fi recăpătat optimismul. Se încruntă când mă vede. Îmi spune că, orice-ar fi, pot conta pe el și că atât el, cât și soția lui, doamna Mercedes, țin la mine și sunt convinși că sunt de fapt un om bun, chiar dacă uneori fac și tâmpenii. La urma urmelor, cine poate să spună că n-are nimic să-și reproșeze? Neștiind cum să-i răspund, i-am dat cadoul pe care l-am adus pentru doamna Mercedes (o mască mortuară a lui Bran) și m-am îndreptat spre ușă cu scopul de a ieși. N-am apucat, pentru că m-a chemat doamna Mercedes. M-am întors. Am îngenuncheat la picioarele patului și ea m-a sărutat pe frunte, în timp ce lacrimi mari îi curgeau pe obrajii palizi și ridați. Parcă am fi în *Știință și caritate II.*

11.59 Din nou afară. Niște copii aruncă în mine cu balegă de hipopotam – au luat-o de la Grădina Zoologică special pentru această ocazie. Iar eu încă n-am luat micul dejun.

12.30 Cum nici un taxi nu oprește, oricât de mult aș da din mâini, ajung acasă epuizat. În mod evident, sunt un degenerat, dar încă nu știu ce-am făcut să merit disprețul general. Vânzătorul de gogoși a refuzat să mă servească, și nici măcar Prenafeta nu mi-a răspuns la salut.

12.35 Intru în casă. Muncitorii au plecat, dar au instalat jacuzziul, sauna, ringul de dans, piscina aclimatizată, două baruri, un nautilus, o sală de jocuri și o sală de fumat opiu! Toate astea într-un apartament de șaizeci de metri pătrați!

12.45 Mă așez pe prag ca să meditez la ce se întâmplă. Fie există o conspirație împotriva mea, la care iau parte toți locuitorii acestui distins oraș, fie comportamentul meu e reprobabil, fără să fiu conștient de asta. Întrucât prima ipoteză e de-a dreptul incredibilă, sunt nevoit să înclin către a doua. În acest caz, ținând cont că întotdeauna am avut o conduită ireproșabilă, ajung la concluzia că există pe Terra o miasmă care mă afectează. Sau,

cel puțin, în Barcelona. Poate-ar trebui să mă duc la Huesca, să văd cum m-aș purta acolo. De asemenea, se poate să mi se fi stricat circuitele.

13.30 Un foșnet mă trezește din reverie. Cineva a strecurat un plic pe sub ușă. Plicul nu are expeditor. Înăuntru e o singură foaie al cărei conținut e următorul:

Salut, gagiule! Vrei să te distrezi ca lumea?

Dacă ești solvabil, fă-ne o vizită.

Confort și discreție maxime.

Ambient select. Vânzare și închiriere de casete video.

Strada Pedralbes, fără număr (la 5 minute de Up & Down).

13.45 Recitesc mesajul de mai multe ori. Nu știu cine mi l-a trimis, dar sunt convins că aici e cheia misterului. Știu ce am de făcut.

14.05 Încep exercițiile de pregătire fizică și spirituală prin care trec toți războinicii spațiali înainte de luptă. Poziția tigrului: spatele arcuit, picioarele flexate, pieptul în față, brațele îndoite. Mușchi de oțel!

14.06 Cârcel.

14.24 Uns bine cu alifie Sloan, continui pregătirea fizică și spirituală prin care trec toți războinicii spațiali înainte de luptă. Îmi golesc mintea.

15.50 Doamne, am dormit buștean. Decid să declar încheiată pregătirea fizică și spirituală prin care trec toți războinicii spațiali înainte de luptă. Încălzesc gogoșile rămase de alaltăieri și le mănânc privindu-mă fix în oglindă.

16.30 Pentru a mă integra în zonele în care mă poartă pașii (și voința mea imbatabilă), decid să adopt înfățișarea lui Gilbert Bécaud în costum ninja. Ies pe stradă și provoc admirație și spaimă.

17.00 În scopuri didactice, mă duc într-un multiplex, să văd ultimul film al lui Arnold Schwarzenegger. Mă surprinde (plăcut) faptul că filmul a fost finanțat de Guvernul Cataloniei și că acțiunea se petrece în Sant Llorenç de Morunys. Nu exclud nici posibilitatea de-a fi greșit sala.

19.00 Ies din cinematograf. Mă duc la un magazin auto. Îi explic vânzătorului ce anume caut, un Aston Martin alb, dotat cu un mecanism adițional care să-i permită vehiculului să scoată o salvă de cuie prin partea posterioară, pentru ca urmăritorii (vehiculului) să nu se poată apropia (de el). Vân-

zătorul îmi răspunde că modelul pe care-l caut a fost cerut, dar n-a ajuns încă. La același preț, îmi vinde o furgonetă SEAT 850, care scoate și ea șuruburi și fileturi prin țeava de eșapament.

20.04 Pe strada Tuset întâlnesc mașina pentru ultima împărtășanie. Traversez trei străzi mergând după ea, intonând *Pange lingua.*

21.00 Gata de acțiune. Mă așez la volan. Centura de siguranță. Casca. Ochelari cu lentile fumurii Jean-Pierre Gaultier. Eșarfă Gianfranco Ferré. Casetă cu Prince. Abțibilduri Marlboro. Și vrrrrruuum, vrrrrruuum!

21.05 Bulevardul Diagonal e închis pentru lucrări. Mă îndrept spre strada Espulgas.

21.10 Strada Espulgas închisă pentru lucrări. Mă îndrept spre Molins de Rey.

21.20 Accesul la Molins de Rey închis pentru lucrări. Mă îndrept către autostrada Tarragona.

22.20 Vizitez Arcul lui Bará, Turnul Scipione, Muzeul Arheologic și catedrala (altar reușit semnat Lluís Borrassà).

23.00 Drum de întoarcere *via* Teruel și Soria.

01.40 Opresc mașina în fața unei porți metalice discrete, păzită de doi angajați ai unei agenții particulare de pază și protecție, doi gardieni publici, doi luptători antitero, doi agenți ai Institutului Național pentru Conservarea Naturii și un detașament al diviziei de blindate Brunete. Se vede că localul este exclusivist (și excluzător).

01.41 Arunc cheile mașinii și sunt prinse de valet.

01.42 Portarul îmi face semn că vrea să-i arăt permisul. Îi dau cardul de identitate, permisul de conducere, permisul de intrare la Biblioteca din Catalonia, cel pentru videoclubul din strada Vergara și cel de membru al congregației mariane. Nici unul nu-i bun.

01.43 Valetul îmi dă înapoi cheile și se scuză spunând că parcarea e proiectată doar pentru mașini BMW și că se teme că mașina mea ar putea lovi bordura cu farurile.

01.44 Confruntat cu toate aceste piedici, decid să renunț. Urc în mașină și-mi continui drumul.

01.46 Îmi aduc aminte de James Bond, care nu se lăsa, oricât de greu ar fi fost. La fel și Sfânta María Goretti. Mi-e rușine că sunt atât de slab. Frânez

brusc. Pierd carterul, arborele cotit, șasiul și un semn foarte drăguț pe care scria: I ♥ SOACRĂ-MEA.

01.50 Mă întorc la localul ascuns în umbră. Țin în dinți un cuțit elvețian cu multiple dotări. Mă sperii și eu de mine.

01.55 Localizez fără dificultate grătarul care acoperă instalația de ventilație a localului. Îl scot folosindu-mă de cuțitul meu care dispune de șurubelniță, deschizător de conserve, tirbușon, ferăstrău și șase bigudiuri de campanie (cine-ar fi crezut, la cât de serioși par elvețienii!).

02.00 Intru în conducta de ventilație. Ce aventură!

02.20 De douăzeci de minute mă târăsc prin conductele astea împuțite și nu găsesc nici o ieșire. De-aș găsi măcar locul pe unde-am intrat, m-aș întoarce acasă. James Bond poate să se ducă-n moaș'sa pe gheață.

03.00 Tot prin conducte. Cred că am parcurs câțiva kilometri până acum. Frigul e pătrunzător, pentru că directorilor care se respectă le e întotdeauna foarte cald și le trebuie aer condiționat, indiferent de anotimp. E complet întuneric, dar asta mă deranjează mai puțin, fiindcă văd pe întuneric, ceea ce înseamnă că în fiecare lună fac

economii substanțiale. Această capacitate îmi permite, de asemenea, să ocolesc obstacolele pe care le-ntâlnesc în cale: șobolani, reziduuri industriale, blocuri de piatră, cadavre. Cadavrele prezintă semne clare de congelare. După un examen sumar, ajung la concluzia că aceste corpuri au fost, în timpul vieții, ale unor șefi care, fiindu-le negat dreptul de acces pe ușa principală, au încercat să intre în clădire pe aceeași cale folosită de mine acum.

03.40 Văd o lumină slabă în depărtare. Ieșirea! Fac un ultim efort. Gata. Doar un grătar îmi mai stă în cale. Îl îndepărtez cu o lovitură de picior. Îmi dau drumul. Cad pe o masă aranjată pentru douăzeci de persoane. Din fericire, nici una dintre ele nu e prezentă.

03.41 Alertat de zgomot, apare un chelner care-mi cere să eliberez imediat masa. Mă informează că masa a fost rezervată de Stéphanie de Monaco, logodnicul ei și câțiva apropiați. De fapt, adaugă el, rezervarea a fost făcută pe 9 aprilie 1978 și încă n-a apărut nimeni, dar, având în vedere persoanele implicate, conducerea localului a considerat că e de preferat ca rezervarea să nu fie anulată. O dată pe săptămână, continuă chelnerul, fețele de masă și șervetele sunt spălate, tacâmurile sunt lustruite, aranjamentele florale refăcute, furnicile exter-

minate, iar chiflele (pâine albă, integrală, și de soia) schimbate cu altele abia scoase din cuptor. Într-un colț se află șase fotografi acoperiți cu pânze de păianjen.

03.44 Când îmi revin de pe urma căderii, chelnerul îmi spune că, dacă vreau să cinez, pot alege oricare dintre mesele libere din local, adică toate, căci lumea cu adevărat rafinată nu ia niciodată cina înainte de cinci, cinci și jumătate dimineața, ca să se deosebească de oamenii de rând care, trebuind să se trezească mai devreme, cinează înaintea lor. Deocamdată vreau doar un pahar de șampanie la bar.

03.45 Șampania nu-mi priește, așa că îmi omor timpul numărând bulele, fără să înghit lichidul care (în mod inexplicabil) le produce, și ascult conversația a trei indivizi care sunt lângă mine la bar. Conversația ar fi interesantă, dar consumul unor cantități nemăsurate de șampanie le provoacă acum participanților la discuție niște râgâieli care-i fac aproape neinteligibili. Nu-i greu totuși să-ți dai seama despre ce vorbesc, pentru că întotdeauna catalanii vorbesc despre același lucru, și anume despre serviciu. Dacă se întâlnesc doi sau mai mulți catalani, fiecare vorbește despre slujba lui, făcând risipă de detalii. Cu șapte sau opt termeni

(exclusivitate, comisioane, ordin de plată și alți câțiva), construiesc o dezbatere foarte animată, care poate dura la nesfârșit. Nu există pe Terra oameni mai legați de serviciul lor decât catalanii. Dacă s-ar pricepe la ceva, ar ajunge stăpânii lumii.

04.00 Sunt abordat de o fată foarte tânără și atrăgătoare. Cu mare dezinvoltură, mă întreabă dacă studiez sau muncesc. Îi răspund că, de fapt, distincția este falsă, pentru că cine studiază cu seriozitate face munca cea mai importantă (pentru ziua de mâine), la fel cum cineva care lucrează cu dăruire învață ceva nou în fiecare zi. Satisfăcută, fără îndoială, de răspunsul meu, fata pleacă.

06.00 Orele trec, iar pistele pe care le urmăream când am pornit în căutarea acestui local nu se verifică. Încep să cred că, pentru prima oară, intuiția m-a înșelat. Lumea a venit, a cinat și acum pleacă. Unii au slăbit atât de tare în timpul cinei de afaceri, încât s-au făcut nevăzuți înainte de cafea. Eu sunt tot aici și număr bulele din șampanie. Paharul mi-a fost schimbat de patru ori, ca să nu mă plictisesc. O să plec.

06.15 Rămân singur în local. Somnul mă doboară. Cred chiar că, fără să vreau, am dat cu capul de tejghea de câteva ori, pentru că prezintă denive-

lări. Cer nota, ca să mă retrag și să-mi închei investigațiile.

06.16 Chiar când calculez care ar fi cel mai puțin periculos fel de-a mă da jos de pe taburet, vine un tip singur, își pune cotul stâng pe bar și pocnește din degetul mare și din cel mijlociu de la mâna dreaptă. Vine chelnerul și tipul cere un whisky. De care? Din malț. În pahar înalt? Nu. Cu gheață? Da. Două cubulețe? Trei. Un pic de apă? Da. Minerală? Da. Carbogazoasă? Nu. Chelnerul se retrage. Tipul leșină.

06.20 Îi fac respirație gură la gură și-i dau câteva palme să-și vină în fire. Făcând ambele operațiuni în același timp, majoritatea palmelor le primesc eu.

06.25 Tipul își recapătă cunoștința când chelnerul îi aduce paharul de whisky. Îl bea dintr-o sorbitură. Cade lat. O iau de la capăt.

07.00 Tipul și cu mine ieșim împreună din local. El se sprijină de mine, iar eu de pereți. Afară, păsările ciripesc pe ramuri și soarele își arată chipul obraznic la orizont, ceea ce îmi spune că a venit deja...

[illegible]

06.10 Chiar când calculez care ar fi cel mai puțin periculos fel de a mă da jos de pe taburet, vine un tip singur, își pune cotul stâng pe bar și pocnește din degetul mare și din cel mijlociu de la mâna dreaptă. Vine chelnerul la tipul care cere un whisky. De care? De malt. În pahar lung? Nu. Cu gheață? Da. Două cuburi de gheață? Trei. Un pic de apă? Da. Minerală? Da. Carbogazoasă? Nu. Chelnerul se execută. Tipul leșină.

06.20 Îi fac respirație gură la gură și-i dau câteva palme să-și vină în fire. Făcând ambele operațiuni în același timp, majoritatea palmelor le primesc eu.

06.25 Tipul își recapătă cunoștința când chelnerul îi aduce paharul de whisky. Îl bea dintr-o sorbitură. Cade lat. O iau de la capăt.

07.00 [illegible]

ziua 22

07.00 La fel ca în paragraful precedent.

07.05 Cu o forță de care nu credeam că e în stare un individ atât de plăpând, noul meu prieten (și protejat) mi se desprinde din brațe. Mai mult: îmi desprinde brațele. În timp ce le pun la loc, își cere scuze. Pentru numele lui Dumnezeu, nu-i nevoie! Noul meu prieten (și protejat) îmi spune că, în ciuda aparențelor, nu este beat. Doar extrem de obosit. În ultimele nopți n-a mai dormit. De luni întregi. Întreb din ce cauză.

07.30 Tribulațiile unui director: citirea și înțelegerea parțială a datelor privind cotațiile bursiere, piața valutară, piața valorilor mobiliare; cafea cu lapte (degresat), biscuiți cu margarină, pastile; duș, ras, aplicarea brutală a aftershave-ului. Directorul își pune uniforma: un Ermenegildo Zegna aici, alt Ermenegildo Zegna dincolo. Copiii spălați, îmbrăcați și pieptănați urcă în mașina directorului.

Tata îi duce la școală. Aseară au cinat la mama lor, dar au dormit la tata. În seara asta o să cineze la tatăl lor și-o să doarmă la mama, mâine ea o să-i ducă la școală, iar el o să-i ia ca să cineze la el acasă sau la mama lor (o să vorbească la telefon). Unul dintre copii e al lui; pe celălalt nu l-a mai văzut niciodată, dar preferă să nu pună întrebări. De când s-a despărțit de soție (amiabil), preferă să nu întrebe pe nimeni nimic. Directorul conduce mașina cu genunchii; cu dreapta ține receptorul telefonului din mașină; cu stânga umblă la radio; cu cotul stâng ridică și coboară geamurile mașinii; cu cotul drept îi împiedică pe copii să se joace cu schimbătorul de viteze; cu bărbia apasă pe claxon. La birou: telex, fax, scrisori, mesaje pe robotul telefonic, consultă agenda. Coca, anulează întâlnirea de la unsprezece; Coca, stabilește o întâlnire la douăsprezece; Coca, fă-mi o rezervare pentru patru persoane la La Dorada; Coca, anulează rezervarea pentru Reno; Coca, rezervă-mi un loc în zborul de mâine pentru München; Coca, anulează biletul pentru Geneva de după-amiază; Coca, pastilele. Directorul profită de rarele momente mai liniștite pentru a învăța engleză:

My name is Pepe Rovelló,
In shape no bigger than an agate stone

On the forefinger of an alderman,
Drawn with a team of little atomies
*Athwart men's noses as they lie asleep.**

Directorul dansează flamenco. Profesoara îl ceartă, pentru că se vede că nu a exersat acasă. Hai, Rovelló, mișcă-ți brațele și talia! Directorul practică dificila artă a castanietelor urcat pe un Kawasaki. Are un accident și ajunge târziu la club. Joacă două partide de *squash* îmbrăcat în costumul de dans cu brizbizuri. La restaurant cere doar o porție de țelină (fără sare), ceai de mentă și un trabuc Cohiba. Pastilele, siropul pentru digestie, vitaminele. Bolile directorului: gastrită, sinuzită, migrenă, probleme circulatorii, constipație cronică. Confundă Cohiba cu supozitorul. La ora de aerobic oasele îi ies din încheieturi. Traumatologul le pune la loc. Maseurul le dislocă din nou. Altă problemă: a doua lui fostă soție e însărcinată cu fostul soț al fostei lui soții: a) ce nume de familie va avea copilul? b) cine

* Ultimele patru versuri sunt din monologul lui Mercutio din *Romeo și Julieta*, de William Shakespeare, actul I, scena IV: „Ea vine nu mai mare ca agata / Pe inelarul unui alderman, / Purtată de puzderii, și se plimbă / Pe nasurile celor care dorm." (traducere de Șt. O. Iosif, Editura de Stat pentru Literatură și Artă, București, 1955) (*n.tr.*).

plătește ecografiile? Altă problemă: echipajul de pe iahtul lui s-a răsculat și face piraterie pe Costa Dorada.

07.50 Ne luăm rămas-bun. Directorul zice că a băut destul și-și poate începe ziua cu sentimentul de satisfacție al datoriei împlinite. Își pune casca și mănușile. Îl întreb dacă se crede în stare să meargă cu motocicleta. Aoleu! Cu motocicleta? Cum adică? Când e singur, prin oraș merge numai cu deltaplanul.

08.00 În viteză pe Pedralbes în sus, pe Pedralbes în jos, reușesc să-l ajut să-și ia zborul. Dau drumul sforii. Prietenul meu îmi face cu mâna din cerul albastru al dimineții: adio, adio, ne vom aduce întotdeauna aminte de Ampurdán*.

08.05 Încerc să mă târăsc până acasă. Dar fie această expresie (colocvială) nu se potrivește cu realitatea, fie nu știu eu cum să înaintez târându-mi ambele picioare în același timp. Încerc să târăsc un singur picior și să sar cu celălalt. Dau cu nasul de pământ.

---

* Parodiere a scenei din *Casablanca*, unde Rick își ia rămas-bun de la Ilsa spunându-i „Ne vom aduce întotdeauna aminte de Paris". Aici, Ampurdán este o zonă renumită pentru podgoriile sale (*n.tr.*).

08.06 În timp ce meditez la semnificația expresiei „a da cu nasul de pământ“, văd un portofel. O analiză sumară îmi arată că portofelul i-a aparținut unui crocodil. O analiză mai detaliată îmi arată că portofelul a trecut prin mai multe mâini, iar ultimul proprietar, până în momentul pierderii sale, a fost prietenul meu, directorul. Acum portofelul îi aparține persoanei indicate de simțul onoarei mele, he, he. Temperatura: 23° C. Umiditate relativă: 56%. Briză ușoară orientală. Starea mării: puțin agitată.

08.07 Cercetez conținutul portofelului. Trei sau patru mii în bancnote, mutate imediat în buzunarele mele. Carte de identitate, permis de conducere, carduri de credit și carnete de acreditare a apartenenței titularului la lumea ființelor active și puternice. Fotografie cu un câine-lup lângă un pin. Neinteresant.

08.10 Când să arunc portofelul și conținutul lui într-un șanț, descopăr un compartiment închis cu fermoar. Îl forțez. Încă n-am reușit să mă descurc cu acest mecanism straniu (nici să pricep cum se face că ceva atât de absurd se bucură de o atât de largă răspândire), dar îl rup în cele din urmă. Din

compartiment scot o fotografie. O femeie foarte frumoasă. Pe verso, o scurtă dedicație: Drăguțule, cine te iubește pe tine? Cuqui.

08.11 Aha!

08.12 Mă hotărăsc să mă duc acasă. Trece un taxi, îl opresc, urc. Pe drum, ascult știrile radio. Încă un accident la centrala nucleară din Vandellós. Purtătorul de cuvânt al centralei prezintă publicului avantajele de care se bucură un mutant. Își surprinde familia în fiecare zi! exclamă el. Taximetristul nu pare convins. Dac-ar fi după el, ar muta centrala în rezervația naturală Coto de Doñana. Să se-nvețe minte toate speciile alea protejate, spune taximetristul.

08.30 Intru repede în casă. Ostilitatea vecinilor e în creștere. Portăreasa e un Cerber cu mătură și aruncă după mine cu săgeți muiate în curara. Un vecin varsă ulei fierbinte pe casa scării când mă vede. Altul mi-a pus tarantule în apartament. Trebuie să folosesc un tub întreg de insecticid.

08.45 Mă hotărăsc să pun capăt acestei neînțelegeri. După-amiază o să-i convoc pe toți vecinii, o să-i servesc cu ceai, o să le ascult plângerile (cu

răbdare) și o să mă reabilitez în ochii lor. Dacă vrea cineva să sară în piscină, poate s-o facă gratis.

08.50 Merg să cumpăr cele necesare pentru petrecere. Adopt înfățișarea lui Alfonso al V-lea Magnanimul (1396-1458) și ies.

09.00 Cumpăr două duzini de brioșe, un pachet de unt, o sută de grame de mortadella, un suc.

09.10 Cumpăr lanterne de hârtie, baloane, serpentine.

09.20 Mă întorc acasă. Scorpioni în cutia poștală, o cobră în lift, napalm pe hol.

09.50 Termin de pregătit sandviciurile. Nu mi-au ieșit prea bine, poate pentru că, neavând cuțit, a trebuit să folosesc un clește.

10.00 Scriu invitațiile. „Am onoarea de a-i invita pe domnul... și doamna la recepția care va avea loc etc. etc. Costum negru", bla, bla, bla. Arată bine.

10.05 Pun invitațiile în plicuri. Dau cu limba pe banda adezivă a plicurilor ca să adere (la ele însele). Lipiciul este atât de gustos, că nu mă pot abține și mănânc trei plicuri, cu tot cu invitații. În timpul acestei operațiuni, mă gândesc ce fericit aș

fi dacă lucrurile ar ieși pe măsura așteptărilor mele: barul doamnei Mercedes, vecina etc. Număr zilele până la Crăciun.

10.15 Un foșnet mă trezește din reverie. Cineva a strecurat un plic pe sub ușă. Plicul nu are expeditor. Înăuntru e o singură foaie, al cărei conținut e următorul:

> Te-ai simțit bine azi-noapte?
> Azi te poți simți și mai bine
> dacă vii să mă vezi. Sunt o prăjitură
> cu sirop și miere, arome
> și conservanți (E 413, E 642), doar
> pentru gurița ta de tigru.
> Strada Turrón de Yema, 5, ultimul etaj
> (colț cu Travesera de las Corts).
> P.S. Lasă-i pe vecini,
> sunt niște invidioși.

10.25 Cineva vrea să-mi boicoteze reintegrarea în societate, așa că rup invitațiile, mănânc toate brioșele și ard lămpile. Din serpentine îmi fac o fustă hawaiiană.

10.40 Dansez puțin, dar mă plictisesc repede.

10.45 Telefonez la spitalul unde e internată doamna Mercedes. Vorbesc cu domnul Joaquín. Cum e? Foarte bine, foarte bine. Doctorul a spus că doamna Mercedes poate pleca acasă când vrea. Și el la fel, evident. Probabil că de mâine vor fi din nou amândoi la bar. Este o veste bună și mă bucur. Închidem.

11.00 E o dimineață însorită, senină, uscată și mai puțin călduroasă decât zilele trecute. Mă hotărăsc să ies. Unde să merg?

11.05 Mă hotărăsc să vizitez un muzeu de artă, e un subiect cu care nu sunt familiarizat. Adevărul e că pe planeta mea nu li se dă mare importanță artelor plastice, pe de o parte fiindcă daltonismul și prezbitismul sunt congenitale, pe de altă parte fiindcă nu ne interesează prea tare estetica. Din acest motiv, dar și din cauza slabei mele înclinații naturale (și lipsei de aptitudini) pentru studiu, posed o educație întru câtva deficitară în acest domeniu. Dacă m-ar întreba cineva ce pictori știu, aș spune Piero della Francesca, Tàpies și asta-i tot.

11.30 Apar la Muzeul de Artă al Cataloniei. Închis pentru lucrări.

11.45 Apar la Muzeul de Artă Contemporană. Închis pentru lucrări.

12.00 Apar la Muzeul Etnologic. Închis pentru lucrări.

12.20 Apar la Muzeul de Artă Modernă. Închis pentru lucrări. Directoarea îmi spune că autoritățile au decis să aducă la zi muzeul și să-l transforme în centru multisectorial, interdisciplinar și, dacă fondurile ajung, ludic. În acest scop, va fi ridicată o clădire de cincisprezece etaje care va găzdui două teatre, patru cofetării, un magazin de suveniruri, un azil de bătrâni, actuala colecție de pictură a muzeului, oglinzile deformatoare de la Tibidabo și colecția de plasturi Planelles. Lucrările, al căror sfârșit era inițial programat pentru 1992, nu puteau începe până în 1998. Pe durata lor, tablourile au fost păstrate în niște depozite din port, demolate luna trecută de o altă comisie municipală. În acest moment, așadar, e foarte posibil ca tablourile să plutească în derivă pe Marea Mediterană. Totuși, adaugă ea, dacă vreau să vizitez muzeul, nu voi fi dezamăgit: chiar în dimineața asta a fost adus spre păstrare un mamut de la Muzeul de Istorie Naturală, actualmente închis pentru lucrări.

13.00 Sunt în Parque de la Ciudadela și o să-mi petrec aici restul dimineții. De la un chioșc cumpăr un chec mare și mă așez să-l mănânc lângă heleșteu. Cum aici bate soarele, nimeni nu vrea să-mi ia locul. Câteva rațe vin încet lângă mine. Le dau chec, îl mănâncă și se scufundă.

14.00 Mănânc la Siete Puertas. Anghilă, crevete, rinichi, momițe, stufat de rât, două sticle de Vega Sicilia, cremă catalană, cafea, coniac, Montecristo nr. 2, și-acum nu-mi mai pasă de nimic.

16.30 Urc până la castelul Montjuïc, ca să-mi fac digestia.

17.30 Cobor până la castelul Montjuïc, ca să-mi fac digestia.

18.30 Urc din nou până la castelul Montjuïc, ca să-mi fac digestia.

19.00 Gustare pe Calle Petritxol.

20.00 Mă îndrept către locul întâlnirii, la care ajung la 20.32.

20.32 Vezi mai sus.

20.30 Intru în holul clădirii și sunt oprit de un portar cu o uniformă elegantă. Unde cred că mă duc? La ultimul etaj, domnule portar. A, da? Și se poate ști de ce mă duc la ultimul etaj? Am stabilit o întâlnire. A, întâlnire, întâlnire! Ușor de zis. Să vedem, drăguțule: cum o cheamă pe persoana cu care spui că ai întâlnire? E o domnișoară, dar nu-mi aduc aminte cum o cheamă. A, o domnișoară... Domnișoara Piloski, poate? Da, exact, chiar ea. Înseamnă că ai ghinion, băiete, pentru că domnișoara Piloski a murit acum patruzeci de ani, chiar când m-am angajat eu ca portar aici, în această clădire pe care am onoarea s-o apăr de intruși și de șarlatani. Bine, bine, poate n-o cheamă așa. Nu cumva e domnișoara Sotillo, Dumnezeu s-o odihnească?

21.30 După ce am trecut în revistă cincizeci și două de domnișoare și-am făcut o rugăciune pentru odihna sufletelor lor, mă hotărăsc să-i dau portarului o bancnotă de cinci mii de pesete.

21.31 Portarul însuși urcă în ascensor cu mine, fredonând încet un cântecel.

21.32 Portarul mă lasă singur pe coridor. Sun. Ding-dong. Nimic. Din fericire, pe coridor e un ghiveci și mă pot ușura. De emoție, evident.

21.34 Insist. Ding-dong. Se aud pași care se apropie. Cineva privește pe vizor. Un ochi mă observă. Dac-aș avea o scobitoare, i l-aș scoate.

21.35 Vizorul se închide. Pașii se îndepărtează. Liniște.

21.36 Se aud din nou pași. E tras un zăvor. O cheie e rotită în broască. Ușa se deschide încet. Ce-ar fi să o iau la fugă pe scări? Nu, nu, rămân.

21.37 Ușa se deschide larg. O doamnă în capot și papuci îmi dă sacul de gunoi. Își cere scuze în secunda a doua. Din cauza întunericului de pe hol, neavând ochelari, m-a confundat cu portarul. Întotdeauna vine la ora asta, știți? Da, cred că am greșit ușa. Cea pe care o caut locuiește vizavi. Nu, nu, nici un deranj. Da, li se întâmplă multor domni. Emoțiile, evident. Da, toți fac pipi pe manioc, de-aia îi merge așa de bine. Dar dacă tot sunt aici, m-ar deranja să duc gunoiul? Trebuie să înceapă emisiunea lui Ángel Casas și n-ar vrea s-o piardă. Da, cam îndrăzneață, dar la vârsta ei n-o mai sperie nimic. Hai, frumosule, nu mai pierde timpul, altfel o să trebuiască să duci sacul la container.

21.45 Urc din nou în ascensor. Sun la altă ușă.

21.47 Deschide un domn. Iar am greșit? Nu. Domnișoara mă așteaptă. Pe aici, dacă sunt amabil.

21.48 Mergem pe un hol. Mochetă, draperii, tablouri, flori, parfum îmbătător. De-aici sigur o să ies sărac lipit pământului.

21.49 Ne oprim în fața unei uși capitonate cu catifea stacojie. Tipul care mă conduce îmi spune că domnișoara este în spatele acestei uși. Mă așteaptă. El, în caz că nu mi-am dat seama din ținuta și din manierele lui, este majordomul. Dar știe și karate, adaugă. De fapt, la karate e mai bun. Așa că fără prostii. Promit să nu comit nici una. Tot nu știu ce înseamnă cuvântul majordom, dar tonul celui care spune că este așa ceva nu lasă loc de îndoială.

21.50 Ușa se deschide. O voce îmi cere să intru: hai, omule, intră. E oare posibil?

21.51 E posibil!

02.40 Ne prinde dimineața povestindu-ne fiecare aventurile prin care am trecut. Nici Gurb n-a avut noroc. Mai întâi a fost profesorul universitar. Îi plăcea, dar a trebuit să renunțe, pentru că voia neapărat ca Gurb să scrie o lucrare. Apoi au fost

ceilalți. El căuta un bărbat serios și rafinat, unul ca José Luis Doreste, dar, nu se știe din ce motiv, întotdeauna se îndrăgostea de cei mai autoritari. Îi spun că asta s-a întâmplat pentru că a devenit o vagaboandă. Gurb răspunde că nu-i chiar așa. Adevărul e, zice el, că întotdeauna am făcut lucruri fără nici o socoteală. Discutăm aprins un timp, până când intervine majordomul pentru a ne aduce aminte (cu maximă discreție) că doi extratereștri în misiune spațială n-ar trebui să-și piardă timpul certându-se ca niște mahalagii. Și cu atât mai puțin, adaugă el, pentru niște prostii. El, dacă i-am îngădui, ne-ar putea povesti cazuri cu adevărat emoționante. Cazuri, spune el, care ne-ar emoționa până la lacrimi. Pentru că, zice el, a trecut prin multe. Erau cincisprezece acasă. De fapt, el era singur la părinți, dar avea doi tați, patru bunici și opt străbunici care nici nu se gândeau să dea colțu'. În copilărie au suferit atât de mult de foame, încât mâncau cupoanele de rații înainte să vină ziua în care le-ar fi putut schimba pentru orez, linte, pâine neagră și lapte praf. Ascultând descrierea atâtor necazuri, înainte ca povestea să devină fără sfârșit, am vărsat multe lacrimi, i-am plătit zilele lucrate și l-am concediat.

02.45 Gurb îmi arată apartamentul. Perfect. Îmi spune că el a ales totul. Compar (în sinea mea) apartamentul lui cu al meu și-mi cade fața de rușine.

02.50 Gurb deschide o ușă de lemn foarte groasă și-mi arată ce-a făcut acolo: o saună. Desigur, n-a folosit-o niciodată și nici n-are de gând, dar îl ajută să păstreze gogoșile calde.

02.52 În timp ce mă umflu cu *churros*, îl întreb dacă el a fost cauza recentelor mele necazuri. Îmi răspunde că da, dar a făcut-o cu cele mai bune gânduri. Avantajul comunicării prin telepatie este că se poate vorbi cu gura plină. Îl întreb de ce a sabotat proiectul de viață trasat de mine, făcându-i pe ceilalți să mă creadă un desfrânat, și-mi răspunde că nu mă putea lăsa s-ajung să vând cafea cu lapte în barul domnului Joaquín și al doamnei Mercedes și, cu atât mai puțin, să mă cuplez cu vecina mea, deși probabilitatea ca acest lucru să se întâmple, adaugă el sarcastic, era foarte mică, dat fiind felul în care tratam problema. Ne certăm din nou, până când sună cineva la ușă. Deschidem. E vecinul de alături, care se plânge că nu-l lăsăm să doarmă. Zice că, dacă vrem să ne certăm, s-o facem în gura mare, ca toată lumea, că el e obișnuit cu urletele și cu zgomotul de farfurii sparte. În

schimb, comunicarea prin telepatie se aude la televizor, și e foarte enervant, zice vecinul.

03.00 S-a făcut foarte târziu. Ne hotărâm să mergem la culcare și să ne continuăm conversația a doua zi. Înainte de a dormi, spunem rozariul împreună. La a doua taină (cea a bucuriei), îl cert pe Gurb pentru că-l prind trăgând cu ochiul la revista *La maison de Marie Claire*.

03.15 Îl oblig pe Gurb să se spele pe dinți. Numai Dumnezeu știe de cât timp nu s-a mai periat *comme il faut*.

03.20 Îl întreb pe Gurb dacă-mi poate da niște haine în care să dorm. Îmi arată dulapul cu lenjerie. Prefer să nu mă uit.

03.30 Gurb se culcă în pat, eu, pe canapeaua din living. Lăsăm ușa întredeschisă. Noapte bună, Gurb. Pe mâine. Să te odihnești. Și tu. Vise plăcute, Gurb.

03.50 Gurb? Ce? Dormi? Nu, dar tu? Nici eu. Vrei un pahar cu lapte? Nu, mulțumesc.

04.10 Gurb? Ce? La ce te gândești? La nimic, dar tu? Mă gândesc că acum, că ne-am întâlnit, ne

putem în sfârșit întoarce pe mult iubita noastră planetă. Ah!

04.20 Auzi? Ce-i, Gurb? Tu ai chef să ne întoarcem pe mult iubita noastră planetă? Păi, bineînțeles, tu nu? Păi, frate, nu știu ce să-ți zic. Adevărul e că acolo e o plictiseală de moarte. Gurb, omule, ai și tu dreptate, dar care-ar fi alternativa? Ei, păi, să rămânem aici. Și ce-am face? Of, o groază de lucruri. Cum ar fi? Am putea avea un bar. Ia te uită! Când am vrut eu să iau barul domnului Joaquín și al doamnei Mercedes, mi-ai pus bețe-n roate, iar acum, când ți-a venit ție ideea, trebuie să-mi placă. Nu se compară: la barul domnului Joaquín și al doamnei Mercedes nu veneau decât pensionari; al nostru ar fi cu totul altfel: design ultramodern, muzică live, biliard, tarot, deschis până-n zori, iar sâmbetele, concurs de Miss Tanga. Hmm... Promite-mi c-o să te gândești. Îți promit.

04.45 Auzi, Gurb? Ce? Tu crezi că ar ieși bani din asta? Ei, cine se gândește la bani? Eu. Bine, n-avea grijă, genul ăsta de localuri sunt o mină de aur. Da, la început, dar, dacă mai târziu e la modă un alt fel de local, știi unde poți să-ți bagi designul. Și ce? Când se termină afacerea asta, intrăm în alta; orașul ăsta e un filon care trebuie exploatat; iar după ce ne săturăm, mergem la Madrid. Frate, acolo

umbă câinii cu covrigi în coadă, gândește-te numai la puntea aeriană. Nu știu, nu știu; nu mi se pare sigur. Uite, dacă îți faci griji pentru viitor, n-ai decât să te înscrii la un fond de pensii: cu o speranță de viață de nouă mii de ani, n-ai idee ce bătăi de cap o să le dai celor de la La Caixa*. Și-acum, lasă-mă să dorm. Bine, Gurb, nu te supăra pe mine. Nu mă supăr, dar dormi. Noapte bună, Gurb. Noapte bună.

---

* Banca de Economii și Pensii a Cataloniei și a Insulelor Baleare (*n.tr.*).

ziua 23

10.13 Mă trezește un sunet de clopoțel. Unde sunt? Pe o canapea. Și livingul ăsta drăguț? A, da, mi-aduc aminte. Unde e Gurb? Ușa de la dormitorul lui e închisă. Cred că doarme dus. Întotdeauna a fost un somnoros. Nu ca mine, eu sunt matinal și vrednic. Sună în continuare.

10.15 Bat ușor cu degetele în ușa dormitorului. Nici un răspuns. Decid să mă ocup personal.

10.16 Deschid. Un băiat cu un buchet de crini. Pentru domnișoara, zice el. Îi dau zece pesete bacșiș și-mi dă floarea. Închid ușa.

10.18 În bucătărie. Notez cele zece pesete pe care le-am dat din banii mei și pe care, de fapt, Gurb ar fi trebuit să le plătească. Caut o cană. După ce-o găsesc, o umplu cu apă și pun florile în cană, cum mă pricep mai bine. Rezultatul lasă mult de dorit. Poate că n-ar fi trebuit să scurtez atâta cozile. Acum e prea târziu pentru regrete.

10.12 Deschid plicul care însoțește buchetul. Conține un bilet scris de mână. N-ar trebui să citesc ce scrie pe el, dar citesc. Pentru iubita mea Cuqui cu un milion de sărutări țoc țoc țoc țoc țoc țoc țoc țoc țoc țoc, Pepe.

10.24 Soneria. Decid să răspund personal. Un băiat cu trufe înghețate. Zece pesete.

10.26 Notez cheltuiala. Pun cutia cu trufe în congelator. O scot, mănânc zece trufe, rearanjez restul ca să nu se observe și pun din nou cutia în congelator. Citesc biletul. Nu îndrăznesc să repet ce scrie pe el. Temperatura: 25° C. Umiditate relativă: 75%. Vânt slab dinspre sud-est. Starea mării: învolburată.

10.29 Soneria. Decid să răspund personal. Un băiat cu un coș. În coș, un săpun parfumat, un gel de duș, cremă hidratantă, *body milk*, burete, *eau de toilette*. Zece pesete. Duc mostrele în baie. Arunc biletul în closet (fără să-l citesc) și trag apa. Notez cheltuiala. Soneria.

10.32 Decid să răspund personal. De data asta nu e un băiat, ci un ditamai găliganu'. Nu are nimic la el și spune că vrea să discute cu doamna. Răspund că doamna nu poate fi văzută acum. Dacă

doriți, adaug, puteți să vă întoarceți mai târziu sau să-mi lăsați cartea de vizită. Găliganu' mă întreabă dacă sunt cumva soțul doamnei. Nu, domnule, nici vorbă. Logodnicul, poate? Nu. Prietenul? Nici. Atunci cine sunt și ce dracu' fac aici? Sunt majordomul, răspund, și știu karate, așa că fără prostii, s-a-nțeles?

10.34 Găliganu' îmi sparge fața și pleacă. Măcar am economisit zece pesete.

10.36 Mă îndrept spre bucătărie, sprijinindu-mă de pereții holului, și mă ciocnesc de Gurb, trezit de zgomotul făcut de capul meu când s-a izbit de preș, de tocul ușii și de lintou. Îi povestesc ce s-a întâmplat și, în loc să mă compătimească, îi vine să râdă. Văzând că mă încrunt, își înăbușă râsul tâmp (nu știu ce l-a apucat) și-mi spune că găliganul e un pretendent gelos, care-l urmărește de mai multe zile. Ieri, de pildă, i-a scos dinții fostului majordom, dându-i o palmă. E foarte violent și temperamental, zice Gurb; de-asta îi și place, adaugă el.

10.40 Îmi curăț rănile cu apă oxigenată. Am atât de multe vânătăi, încât mă transform în Tutmes al II-lea, ca să nu mă mai obosesc să mă pansez.

11.00 Când ies din baie, îl aud pe Gurb strigându-mă de pe terasă. Ies și constat (cu satisfacție) că a pregătit micul dejun și l-a aranjat pe o măsuță de marmură, sub umbrelă. Dezamăgire: o jumătate de pomelo, ceai cu lămâie, pâine prăjită cu unt și marmeladă englezească de portocale. Mi-e dor de omleta cu vinete și de berea din barul doamnei Mercedes și al domnului Joaquín, dar mănânc ce mi se dă și nu zic nimic. La ferestrele și terasele din jur sunt binocluri, lunete și telescoape îndreptate asupra halatului de mătase de culoarea somonului purtat de Gurb. Iau în considerare posibilitatea de-a trimite o rază dezintegratoare către curioși, dar aleg să mă prefac că nu știu ce se întâmplă.

11.10 Terminăm micul dejun cât ai clipi din ochi. Gurb își aprinde o țigară. Simulez o tuse violentă, ca să-și dea seama că fumatul e dăunător și foarte nociv. Dacă el vrea să se intoxice, n-are decât, dar să nu-i oblige și pe alții să respire un aer contaminat. Mesajul salutar al tusei mele nu e băgat în seamă: Gurb continuă să fumeze, iar eu fac răni în gât.

11.15 Îl întreb pe Gurb dacă vorbea serios noaptea trecută. Gurb, la rândul lui, mă întreabă la ce mă refer. La barul modern, la ce altceva? Sigur că

vorbea serios. Și Miss Tanga? Tot serios vorbea? Bineînțeles, zice el. Și eu aș putea fi prezentator? Evident, zice el. Și să-i dau banderola câștigătoarei? Orice poftesc, zice el; când ai un bar, te bucuri de niște avantaje.

11.20 Strâng masa, duc totul la bucătărie. Gurb rămâne pe terasă, citește *La Vanguardia.* Pun farfuriile, ceștile și tacâmurile în mașina de spălat vase.

11.30 Curăț argintăria.

12.30 Dau cu aspiratorul. Schimb sacul.

13.00 Spăl geamurile. Să dea Domnul să nu plouă!

13.30 Pun rufe la spălat. Calc cearșafuri. Găsesc un cearșaf vechi și destrămat. Fac cârpe de praf.

14.00 Îl întreb pe Gurb la ce oră se ia prânzul în casa asta. Răspuns: în casa asta nu se ia prânzul la nici o oră. Cât despre el (despre Gurb, se-nțelege), în jumătate de oră trebuie să ajungă la Café de Colombia, la Vaquería și la Dorado Petit (în cel din Barcelona și în cel din Sant Feliu). Întotdeauna acceptă trei invitații, zice el, și se hotărăște în ultima clipă pe care s-o onoreze. Cât despre mine, pot să-mi fac ceva de mâncare cu ce mai e prin frigider, zice el.

14.30 Gurb face un duș, se parfumează, se piaptănă, se îmbracă, se machiază. Mă pune să sun la o companie de taxiuri. Of, of, mereu pe fugă și mereu în întârziere! exclamă el. Asta nu-i viață! exclamă el. Încerc să-i spun că, dacă s-ar trezi mai devreme și dacă n-ar arde gazul de pomană, n-ar mai avea astfel de probleme, dar deja a plecat. Strâng hainele pe care le-a lăsat aruncate în toate părțile.

14.50 În frigider nu se află decât o sticlă de șampanie pe jumătate goală, o orhidee ofilită și niște eprubete al căror conținut prefer să nu-l analizez.

15.00 Mănânc la barul din Casa Vicente. Salată de sezon și *gazpacho**, macaroane cu pui, 650 de pesete. În plus, pâine, sucuri, desert și cafea. Cu TVA și bacșis, sare de 900.

16.00 Înapoi în micul apartament al lui Gurb. Treizeci și nu știu câte mesaje pe robot. Le ascult pe primele patru. Trec în revistă corespondența: facturi peste facturi.

16.40 Două albume foto. Tăieturi din ziare: Gurb în Sa Tuna, Gurb la Palatul Zarzuela, Gurb

* Ciorbă rece preparată cu pâine și zarzavat (*n.tr.*).

la Festivalul Sanfermines. Un polaroid neclar și strâmb: Gurb cu un necunoscut pe o stradă, din câte se pare, din Paris. Gurb intrând la Danielli; ieșind din Harry's Bar. Gurb ca regină a balului de absolvire al inginerilor de mină. Îmbrățișându-se cu Yves Saint Laurent după paradă. La o terasă la Castellana cu Mario Conde. Dansând cu I.M. Pei & Partners. Spărgând șampania de aruncătorul de torpile *José María Pemán*. La o terasă la Castellana cu cei doi Alberto*. Intrând la Sotheby's. La cumpărături cu Raisa Gorbaciova, în Saks, pe Fifth Avenue: mister Saks și mister Fifth servindu-le pe ilustrele lor cliente: *Dear ladies, dear ladies!* Nașa primului (și ultimului) rinocer născut la Grădina Zoologică din Madrid. La o terasă la Castellana cu cei doi Marcelino. Dansând cu ayatollahul Akbar Hashemi Rafsanjani.

17.08 Mă duc la supermarketul de la colț. Mâncare, produse de curățare, vin, apă minerală, batiste de hârtie, total 13,647 pesete. Păstrez bonul, ca să

* Este vorba de verii Alberto Cortina și Alberto Alcocer, doi avocați celebri datorită felului în care s-au îmbogățit: acuzați de furtul a 4 000 de milioane de pesete, au fost absolviți prin prescrierea acuzațiilor, considerate probate, de escrocherie și fals. În prezent sunt acționarii majoritari ai Băncii Zaragozano (*n.tr.*).

împart cheltuielile cu Gurb. Numerele pentru tragerea la sorți a unei Honda Civic le păstrez eu.

17.30 Înapoi în micul apartament al lui Gurb. Văd *Los mundos de Yupi.*

18.00 Văd *Avanç de l'informatiu vespre.*

18.30 Văd *Maritrapu eta mattintrapuren abenturak.* Apoi videoclipuri.

20.00 Pun apă la fiert. Adaug sare. Morcovi, cartofi, varză, praz, țelină, o aripioară de pui, un os de vită. Mă uit la ceas.

21.30 Opresc focul. Pun masa. Pun apă la florile de pe terasă.

22.30 Cinez singur.

23.00 Filmul de noapte. Seria *De tal palo tal astilla* (*Așchia nu sare departe de trunchi*). Azi: *Fiul lui Ben-Hur* (1931), cu Ben Turpin și Olivia de Havilland. Săptămâna următoare: *Fiul lui Balarrasa*, cu José Sazatornil.

24.30 Mă spăl pe dinți; îmi fac rugăciunile și mă culc pe canapea. Nici o veste de la Gurb.

01.00 Nu reușesc să adorm.

02.00 Nu reușesc să adorm.

03.00 Nu reușesc să adorm.

04.00 Mă scol. Merg de colo-colo prin apartament, ca să-mi liniștesc nervii. Neștiind cum sunt aranjate piesele de mobilier, mă lovesc cu tibia de tot ce are colțuri.

04.20 Mă așez la masă. Iau hârtie și o cariocă.

„Dragă Gurb,

Uneori se întâmplă ca două persoane să trăiască mult timp împreună fără să ajungă să se cunoască reciproc. Poate fi și invers, adică două persoane trăiesc puțin timp împreună și totuși, în mod paradoxal, ajung să se cunoască reciproc. Poate fi și altfel, anume ca două persoane să trăiască împreună mult timp și una dintre ele să ajungă s-o cunoască pe cealaltă, fără ca ea, la rândul său, să ajungă s-o cunoască pe prima, caz în care nu putem spune că ambele persoane au ajuns să se cunoască reciproc. Toate astea, desigur, n-au nimic de-a face cu noi, și, dacă mi-am permis să aduc așa ceva în discuție, a fost pentru că n-aș vrea să crezi că încerc să introduc elemente străine de temă sau irelevante. Mai mult, o să-mi încep altfel scrisoarea, în parte din cauza a ceea ce tocmai ți-am spus și în parte pentru că deja am pierdut ideea."

04.35 „Dragă Gurb,

Înainte de toate, aș vrea să stabilesc o distincție clară între două concepte fundamentale, anume cea dintre principii și precepte."

04.50 „Dragă Gurb,

Acum, că se apropie vara, cred că a venit timpul să plecăm."

04.51 Lipesc scrisoarea de oglinda din budoar, cu o picătură de adeziv. Recitesc ce-am scris. Decid să adopt înfățișarea lui Yves Montand și să cânt cu multă expresivitate:

Si vous avez peur
des chagrins d'amour,
évitez les belles...

Interpretarea mea e puțin ștearsă, deoarece, din cauza unei erori mecanice, m-am transformat în Jacques-Yves Cousteau și e greu să cânți în costum de scafandru.

05.05 Cu foarfecele pentru unghii, reduc garderoba lui Gurb la microorganisme.

05.12 Golesc sticlele de parfum în chiuvetă și le umplu cu acid sulfuric. Desenez mustăți pe toate tablourile. Umplu frigiderul cu viermi. Pun muci

pe perdele. Înregistrez pârțuri pe robotul telefonic. Pun un porc în cadă. Plec trântind ușa după mine.

05.35 Mă duc în singurul bar deschis din zonă. Clientelă numeroasă, dar cea mai mare parte e întinsă pe jos, așa că găsesc loc la bar. Cer șase pahare de whisky. Duble.

06.35 Ajung la mine în apartament. Mă prăbușesc în pat și adorm înainte de-a închide ochii.

clară între două concepţii fundamentale, aşadar cea dintre principiu şi prejudecăţi.

[illegible]

Acum, că se apropie vara, [illegible] şi plecăm."

0.47 [illegible] scrisoarea de oglindă [illegible] cu o picătură de adeziv. Recitesc ce am scris. Decid să adopt înfăţişarea lui Yves Montand şi să cânt cu multă expresivitate:

Si vous êtes beau,
des chagrins d'amour,
entre les belles...

Interpretarea mea e puţin searbădă, deoarece, din cauza unei erori mecanice, m-am transformat în Jacques-Yves Cousteau şi e greu să cânţi în costum de scafandru.

05.05 Cu foarfecele pentru unghii, reduc garderoba lui Gurb la microorganisme.

05.12 Golesc sticlele de parfum în chiuvetă şi le umplu cu acid sulfuric. Desenez mustăţi pe toate tablourile. Umplu frigiderul cu viermi. Pun muci

ziua 24

09.12 Mă trezesc mahmur, dar mulțumit de decizia luată. La micul dejun, gogoși și whisky. Temperatura: 22° C. Umiditate relativă: 69%. Nori mulți, vizibilitate redusă la țărm. Starea mării: agitată, cu valuri mai mici de un metru. Vreme perfectă pentru planurile mele.

09.30 Ies din apartament. Cobor scara cu pași siguri. Dacă scara se mișcă, nu-i vina mea. Portăreasa întinde rufele pe cablurile ascensorului. Îi spun că aș vrea să-i vorbesc într-o chestiune personală. Îmi permite să vin în sălașul ei?

09.31 Portăreasa mă conduce la sălașul ei, situat la subsolul clădirii. Mi-l arată și-mi spune că vara e ca-n cuptor și iarna ca-n frigider. N-are aragaz, așa că frige heringii pe soba de gaz, zice. Apoi fumăraia o împiedică să se uite la televizor. N-are baie, zice. Din fericire, conductele clădirii trec pe sub dormitor, și poate și ea să facă duș. Dar, adaugă ea, de ce mi-ar păsa?

09.47 Îi răspund că am luat hotărârea să plec din oraș și, ca urmare, îi las ei (portăresei) apartamentul. Îi încredințez actul notarial și cheile. Portăreasa îmi mărturisește că întotdeauna a știut că-s un adevărat domn, nu ca alții, care par domni, dar la momentul adevărului, nici vorbă. Pentru a pecetlui prietenia noastră, bem amândoi din sticla de whisky pe care-am adus-o cu mine.

10.00 Mă prezint la apartamentul președintelui asociației de proprietari. În ciuda importanței funcției lui, mă primește în pijama. Îl pun la curent cu intenția mea de a-i lăsa fonduri suficiente să înlocuiască porcăria de ascensor pe care-o avem cu altul nou, să zugrăvească pereții scării, să restaureze fațada, să schimbe conductele, să repare interfonul, să astupe găurile de pe terasă, să instaleze o antenă parabolică și să pună covor pe holul de la intrare. În schimb, adaug, cer doar să fiu pomenit cu drag, căci pornesc într-o lungă călătorie. Președintele îmi zice că, dac-ar fi toți vecinii ca mine, n-ar mai fi nevoie de socialism și-alte drăcovenii. Tragem câte o dușcă de whisky.

10.20 Mă prezint la ușa vecinei. Îmi deschide chiar ea. Îmi spune că era pe cale să iasă chiar în acel moment și, dacă nu mă supăr, să mă întorc

mai târziu. Îi răspund că nu va exista un mai târziu, pentru că și eu sunt pe punctul de-a pleca, nu se știe pentru cât timp. Îmi permite să intru? Doar un minut. Încuviințează cu oarecare rezervă, pentru că de-acum cred că deja put tot a whisky.

10.30 Cu maximă circumspecție, îi zic vecinei că mi-am permis să mă interesez de situația ei din punct de vedere afectiv, dar și economic, și în ambele cazuri situația poate fi calificată drept dezastruoasă. Adaug că, în ce privește sfera afectivă, nu-i pot oferi nimic, pentru că nici n-aș avea timp. În schimb, în ce privește sfera economică...

10.35 Îmi dreg vocea. Îmi fac curaj cu câteva guri de whisky. Continui.

10.36 ...în ce privește sfera economică, zic, dat fiind că sunt holtei, înstărit și darnic de la natură, am decis, dacă ea n-are nimic împotrivă, să virez într-o bancă (elvețiană) o sumă suficientă pentru a acoperi studiile fiului ei acum și, când o fi timpul, la Harvard School of Business Administration. În ce-o privește, adaug, cu vocea stinsă, o rog să primească, în amintirea scurtei noastre vecinătăți, acest modest colier de smaralde.

10.39 Îi încredințez vecinei colierul, termin sticla de whisky, ies precipitat din apartamentul ei, cad și mă duc de-a rostogolul pe scări.

12.00 Merg pe jos de la stația de metrou până la navă. Când ajung, îmi piere curajul. Iedera a acoperit trapele, în mai multe locuri vopseaua e sărită, cineva a rupt afișul cu Sfânta Inimă de pe ușă. Nu pot să apar așa la mine pe planetă.

12.02 Cumpăr din sat o cârpă, soluție de curățat și o pereche de mănuși de cauciuc. Mă întorc la navă și trec la treabă.

13.30 Intru în navă. Cu excepția câtorva locuri unde s-a instalat umezeala, interiorul nu pare să fi suferit daune majore. Verific manometrele, combustibilul. Totul normal. Mă așez în fața tabloului de comandă. Pornesc motorul. Vrrr…

13.45 Vrr… vrr… vrr…

14.00 Vrr… vrr… vrr…

14.20 VRRRRRRRR!

14.21 Doamne, ce spaimă-am tras!

14.22 Opresc motorul. Mă întorc în sat să-mi fac provizii.

15.00 Pun în navă toate lucrurile de care am nevoie pentru a face drumul mai ușor: pastă de dinți, noutăți editoriale, o bicicletă, un rezumat cifrat al problemei metroului de la Montjuïc și alte câteva.

16.00 Când umplu cala, descopăr că e invadată de gândaci. Ce-i de făcut? M-aș putea aproviziona cu spray-uri de insecticid, dar, odată redevenit intelect pur, cu ce-o să mai apăs pe butonul de sus?

16.20 După mai multe încercări, reușesc să stabilesc contactul cu Stația de Legătură AF din constelația Antares. Anunț că mi-am încheiat misiunea pe Terra și mă pregătesc de plecare, ca să profit de vremea rea (cea mai bună pentru navigare). Anunț, de asemenea, că mă întorc singur, întrucât partenerul meu, pe nume Gurb, a dispărut în misiune. Evit să spun adevărul, pentru a nu-i supăra pe bătrânii lui părinți.

16.30 La Stația de Legătură AF din constelația Antares, mi se cere să repet mesajul. Din câte se pare, recepția e defectuoasă.

16.40 Repet mesajul. Cei de la Stația de Legătură AF din constelația Antares îmi spun că de fapt recepționaseră bine mesajul meu și prima oară, dar

mi-au cerut să-l repet pentru că-i amuză accentul meu catalan.

17.00 Mă înființez la barul doamnei Mercedes și al domnului Joaquín. Doamna Mercedes e în spatele barului, ca întotdeauna. Domnul Joaquín joacă domino cu trei mușterii de aceeași vârstă. Efuziuni, omletă cu vinete, berică. Le spun că am venit să-mi iau rămas-bun. Mă întorc pe meleagurile mele. Vezi, Joaquín? Ți-am zis eu că domnul nu era de pe-aici. Am cumpărat ceva pentru ei: o căsuță și unsprezece hectare de pământ în Florida, ca să se ducă să se odihnească. O, nu era nevoie să te deranjezi! Trebuie să te fi costat o grămadă. Nu spuneți asta, doamnă Mercedes, meritați chiar mai mult de-atât. Adio, adio! Să ne trimiți o ilustrată.

19.00 Totul e gata pentru decolare. Ecluzele sunt închise. Încep numărătoarea inversă: 100, 99, 98, 97...

19.01 Un zgomot în spatele meu. Să fie nenorociții ăia de gândaci? Mă duc să văd.

19.02 Gurb! Ce naiba cauți aici? Și cu tocurile astea cât palma! Crezi că așa se călătorește în spațiu (și-n timp)? Gurb îmi arată un mesaj cifrat de pe ecranul tabloului de transmisie.

19.05 Decodez mesajul. E de la Junta Supremă. Datorită succesului misiunii noastre pe Terra (pentru care ne felicită), trebuie să ne schimbăm traiectoria și să ne îndreptăm, în același scop, pe planeta BWR 143, care se rotește (ca o tâmpită) în jurul Alfa lui Centauri. Odată ajunși acolo, va trebui să adoptăm, cum s-a întâmplat și aici, forma locuitorilor planetei. Au patruzeci și nouă de picioare, dintre care doar două ating solul. Mai au un singur ochi, șase urechi, opt nasuri și unsprezece dințișori. Se hrănesc cu noroi și cu un fel de omizi păroase pe care le prind cu tentaculele anteroposterioare.

19.07 Gurb face fețe-fețe și deduc că misiunea care ne-a fost încredințată nu-l umple de o binemeritată mândrie. Înainte ca lipsa lui de entuziasm să se manifeste într-un fel care ar impune adoptarea de către mine a unor măsuri disciplinare, fac diverse aprecieri pe care le-am putea împărți în trei (sau mai puține) categorii, după cum urmează: a) autoritățile competente întotdeauna știu ce e mai bine pentru noi; b) călătoriile în locuri noi și cunoașterea altor culturi sunt întotdeauna instructive și c) cine plătește comandă. Cu titlu personal, adaug că, în cazul lui, schimbarea asta poate părea înspăimântătoare, pentru că în ultimul timp s-a

cam prostit, și a venit vremea să nu mai fie o femeie tânără, frumoasă și bogată, și să se transforme într-un vierme scârbos, la care Gurb răspunde zicând că nu știe ce să admire mai mult, perspicacitatea mea sau talentul meu de-a le explica pe toate cum nu poate mai bine.

19.50 Decolare fără probleme, la ora stabilită (astrolabul cosmic arată ora 983674856739). Viteza de decolare: 0,12 pe scara convențională (restrânsă). Unghi de incidență cu periheliul: 54°. Durata estimată a călătoriei: 784 de ani. Destinație: ALFA CENTAURI.

19.55 Gurb și cu mine ieșim din spatele panoului de afișaj, puțin răvășiți de unda de absorbție a turbinelor. Vedem cum nava se pierde printre nori. Trebuie să ne grăbim dacă nu vrem să ne prindă ploaia înainte de-a ajunge la metrou.

20.00 Gurb dă glas părerii (neîntemeiate, cred eu) că sunt un imbecil. Dacă n-aș fi cheltuit toți banii pe cadouri pentru toată lumea, doar ca să mă dau mare, zice el, acum am fi putut chema un taxi, am fi fost scutiți de plimbarea asta. Adaugă că-i e greu să meargă în fusta lui conică. Pe viitor, completează, de bani o să se ocupe *el*. N-apuc să-i aduc aminte că, deși ne aflăm în afara navei (și a

legii), sunt totuși superiorul lui ierarhic, că trece o mașină pe lângă noi, Gurb îi face semn, iar mașina se oprește. Gurb își sumete fusta și aleargă spre mașină. Nesocotindu-mi ordinele imperioase, urcă în mașină. Mașina pornește.

02.00 Nici o veste de la Gurb.

[illegible]

talentul meu dacă le exista... mai bine.

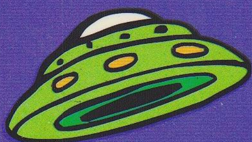
02.00 Nici o veste de la Gurb.

19.50 Decolare fără probleme, la ora stabilită (astrolabul cosmic arată ora 9836748[illegible]6739). Viteza de decolare: 0,12 pe scara convențională (restrânsă). Unghi de incidență cu periheliul: 54°. Durata estimată a călătoriei: 754 de ani. Destinație: ALFA CENTAURI.

19.55 Gurb și cu mine ieșim din spatele panoului de afișaj, puțin răvășiți de unda de absorbție a turbinelor. Vedem cum nava se pierde printre nori. Trebuie să ne grăbim dacă nu vrem să ne prindă ploaia înainte de-a ajunge la metrou.

20.00 Gurb dă glas părerii (neîntemeiate, cred eu) că sunt un imbecil. Dacă n-aș fi cheltuit toți banii pe calsoni pentru toată lumea, doar ca să mă dau mare, zice el, acum am fi putut chema un taxi, am fi fost scutiți de plimbarea asta. Adaugă că-i e greu să meargă în fusta lui conică. Pe viitor, completează, de banii o să se ocupe el. Îi spun să-și aducă aminte că, deși ne aflăm în afara navei (și a

COLECŢIA RÂSUL LUMII

O navă extraterestră aterizează pe Terra, iar din ea debarcă două creaturi stranii. Una, pe nume Gurb, dispare iute, cealaltă începe s-o caute prin Barcelona. Pentru reuşita demersului, e nevoie de o înfăţişare pământeană şi de un jurnal ţinut cu scrupulozitate. Colegul lui Gurb parcurge paşii preliminari şi începe o aventură trăsnită într-o lume pe care n-o pricepe decât anevoie, târziu şi incomplet. Barcelona e un puzzle uriaş, expresia unui haos baroc unde oamenii mănâncă lucruri suspecte (de pildă, *churros*), se comportă misterios şi au nişte obiceiuri care produc scurtcircuite celor veniţi din alte zări. *Nici o veste de la Gurb* parodiază obsesia relaţiilor cu alte civilizaţii, dar şi un anume tip de literatură SF care încă nu şi-a rezolvat candorile.

În aceeaşi colecţie:

Arthur Bloch
Legea lui Murphy

Leonie Swann
Turma vede urma

Radu Paraschivescu (coordonator)
Răcani, pifani şi veterani (Cum ne-am petrecut armata)

